

Έντυπο υλικό στα
Θρησκευτικά Α' Λυκείου

Θρησκεία και σύγχρονος άνθρωπος

Τόμος 2ος

Έντυπο προσωρινό υλικό στα Θρησκευτικά Α΄ Λυκείου

Θρησκεία και σύγχρονος άνθρωπος

Το έντυπο προσωρινό υλικό στα Θρησκευτικά δημιουργήθηκε με την ευθύνη της επιτροπής εμπειρογνωμόνων του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής στο πλαίσιο υλοποίησης του Υποέργου «Εκπόνηση Προγραμμάτων Σπουδών Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης και Οδηγών για τον Εκπαιδευτικό «Εργαλεία Διδακτικών Προσεγγίσεων» της Πράξης «ΝΕΟ ΣΧΟΛΕΙΟ (Σχολείο 21ου αιώνα) – Νέο πρόγραμμα σπουδών. Το παρόν υλικό συνοδεύει το αντίστοιχο Πρόγραμμα Σπουδών και τον Οδηγό Εκπαιδευτικού.

Για τη σύνταξη του φακέλου προσωρινού υλικού στα Θρησκευτικά Α΄ Λυκείου εργάστηκαν αμισθί τα μέλη της Επιτροπής Εμπειρογνωμόνων **Καλλιρρόη Ακανθοπούλου**, Δρ Θεολογίας, Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, και **Μαρία Συργιάννη**, Δρ Θεολογίας, Σχολική Σύμβουλος Θεολόγων, και οι θεολόγοι εκπαιδευτικοί:

Δήμητρα Παρθένου

Θεολόγος, Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Αναστασία Χατζηδημητρίου

Θεολόγος, Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

Σχεδιασμός και μορφοποίηση φακέλου:

Καλλιρρόη Ακανθοπούλου

Εικονογράφηση εξωφύλλου, μετωπίδων θεματικών ενότητων και οπισθοφύλλου:

Δέσποινα Χανόγλου

Θεολόγος, Εκπαιδευτικός Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης

- ❖ Για τη μετάφραση της Αγίας Γραφής χρησιμοποιήθηκε η έκδοση της Βιβλικής Εταιρίας.
- ❖ Για πληρέστερες βιβλιογραφικές αναφορές και παραπομπές βλ. στις αντίστοιχες διδακτικές ενότητες του (αναθεωρημένου) Οδηγού Εκπαιδευτικού στα Θρησκευτικά Λυκείου.
- ❖ Τα σύμβολα δηλώνουν το τέλος κάθε δραστηριότητας.

Η αξιολόγηση, η κρίση των προσαρμογών και η επιστημονική επιμέλεια του προσαρμοσμένου βιβλίου πραγματοποιείται από τη Μονάδα Ειδικής Αγωγής του Ινστιτούτου Εκπαιδευτικής Πολιτικής.

Η προσαρμογή του βιβλίου για μαθητές με μειωμένη όραση από το ΙΤΥΕ – ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ πραγματοποιείται με βάση τις προδιαγραφές που έχουν αναπτυχθεί από ειδικούς εμπειρογνώμονες για το ΙΕΠ.

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΓΙΑ ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ, ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ**

ΦΑΚΕΛΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΟΣ

**Έντυπο υλικό στα
Θρησκευτικά Α' Λυκείου**

Τόμος 2ος

**ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑΣ ΥΠΟΛΟΓΙΣΤΩΝ
ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ «ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ»**

ΘΕΜΑΤΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ 2

Θρησκευτικότητα

- 2.1 Πίστη
- 2.2 Λατρεία
- 2.3 Προσευχή
- 2.4 Γιορτή
- 2.5 Σωτηρία

Θ.Ε. 2. ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΤΑ (πίστη, λατρεία, προσευχή, γιορτή, σωτηρία)

2.1. ΠΙΣΤΗ

Εμπειρίες σχετικές με την εμπιστοσύνη σε πρόσωπα ή θεσμούς. Η πίστη ως κοινωνικό γεγονός.

Ερμηνεία λέξεων

1. πίστη η: **1.** η πεποίθηση, η βεβαιότητα, η σιγουριά που έχει κάποιος για κτ. [...]. **2.** η αποδοχή της ύπαρξης και της παρουσίας ανώτατου όντος, η θρησκεία ή το θρησκευτικό δόγμα [...] || η χριστιανική πίστη: Η ~ σου σ' έσωσε. Το Σύμβολο της Πίστεως. || [...] **3.** η σταθερή προσήλωση, η εμμονή σε κτ.: Αγώνίζεται με ~ για τις ιδέες του. [...] || (οικον.) η οικονομική συναλλαγή που συνίσταται είτε στο δανεισμό χρημάτων είτε στην πώληση εμπορευμάτων σε τρίτους χωρίς άμεση καταβολή του αντιτίμου τους και που στηρίζεται στην εμπιστοσύνη ότι αυτός που οφείλει, έχει την ικανότητα και τη θέληση να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του [...]

2. πίστωση η: **1.** παροχή χρημάτων με δανεισμό ή μεταβίβαση εμπορευμάτων χωρίς άμεση καταβολή του αντιτίμου τους: ~ με εγγύηση / με υποθήκη. [...] (λόγ. έκφρ.) επί πιστώσει, βερεσέ. **ΑΝΤ** τοις μετρητοίς [...]

3. πείθω -ομαι: κάνω κτ. να δεχτεί τη γνώμη μου, να συμφωνήσει μαζί μου προβάλλοντας επιχειρήματα ή δίνοντας υποσχέσεις, διαβεβαιώσεις κτλ. [...] || κάνω κτ. να δεχτεί και να πράξει ό,τι του υποδεικνύω· (πρβ. καταφέρνω): Τον έπεισαν να υπογράψει τη συμφωνία. (απαρχ. έκφρ.) [...] **ΦΡ** ού μέ πείσεις κάν μέ πείσης, ως σχόλιο πεισματικής άρνησης κάποιου να πειστεί, να αλλάξει γνώμη.

4. πεποιθήση η: α. σταθερή γνώμη, άποψη, βεβαιότητα ότι αυτό που θεωρεί κάποιος σωστό ισχύει πραγματικά: Η ~ ότι η φυσική πραγματικότητα διέπεται από νόμους. Κάνω κτ. με την ~ ότι... [...] || Από ~ ή εκ πεποιθήσεως, επειδή το θεωρώ σωστό: Από ~ φέρεται έτσι και όχι γιατί του το υπέδειξαν. [...] || (πληθ.) ιδέες, αρχές τις οποίες ακολουθεί και ασπάζεται κάποιος· (πρβ. ιδεολογία): Οι ηθικές / θρησκευτικές / πολιτικές πεποιθήσεις κάποιου. [...] β. εμπιστοσύνη, κυρίως σε εκφορές όπως: Έχω ~ στον εαυτό / στις δυνάμεις / στις ικανότητές μου· (πρβ. αυτοπεποίθηση).

Λεξικό της Κοινής Νεοελληνικής
του Ιδρύματος Τριανταφυλλίδη

Διάκριση των εννοιών της πίστης και της ιδεολογίας.

1. Αγιογραφικά χωρία:

■ Γεν 22,1-3· 9-12: Η θυσία του Ισαάκ

...ο Θεός δοκίμασε τον Αβραάμ και του είπε: «Αβραάμ!» Εκείνος απάντησε: «Ορίστε». «Πάρε το γιο σου», του λέει ο Θεός, «το μονογενή, που τον αγαπάς, τον Ισαάκ, και πήγαινε να τον θυσιάσεις...».

Ο Αβραάμ σηκώθηκε νωρίς το πρωί, σαμάρωσε το γαϊδουράκι του και πήρε μαζί του δύο από τους δούλους του και το γιο του τον Ισαάκ. [...]

Όταν έφτασαν στον τόπο που τους είχε πει ο Θεός, ο Αβραάμ έχτισε εκεί το θυσιαστήριο, ετοίμασε τα ξύλα, έδεσε το γιο του τον Ισαάκ και τον έβαλε στο θυσιαστήριο πάνω από τα ξύλα. Ύστερα άπλωσε το χέρι του και πήρε το μαχαίρι για να σφάξει το παιδί του. Αλλά ο άγγελος του Κυρίου τού φώναξε από τον ουρανό και του είπε: «Αβραάμ, Αβραάμ!» Κι εκείνος απάντησε: «Ορίστε». Και του είπε: «Μην απλώσεις χέρι στο παιδί και μην του κάνεις τίποτε, γιατί τώρα ξέρω ότι φοβάσαι το Θεό και δε μου αρνήθηκες το μοναχογιό σου».

■ Ψαλμ 139, 1-5, 7-10· 23-24: Πού πορευθώ από του Πνεύματός σου

Κύριε, με διερεύνησες και με γνωρίζεις.

Ξέρεις εσύ πότε είμαι καθιστός και πότε όρθιος· από μακριά τις διαθέσεις μου διακρίνεις.

Βλέπεις εσύ αν ενεργώ ή αν είμαι άπραγος·
[...] Και πριν μια λέξη ακόμα έρθει στη γλώσσα
μου,
να κιόλας που εσύ, Κύριε, πολύ καλά την
ξέρεις.

Από παντού γύρω τριγύρω με κυκλώνεις
κι έβαλες πάνω μου για προστασία το χέρι σου.
[...] Πού να πάω μακριά από το Πνεύμα σου;
και μακριά απ' την παρουσία σου πού να
φύγω;

Αν ανεβώ στους ουρανούς,
εσύ είσ' εκεί·
αν στρώσω το κρεβάτι μου στον άδη,
εκεί είσαι πάλι.

Αν τα φτερά μου απλώσω και πετάξω...
κι εκεί το χέρι σου θα με καθοδηγεί
κι η ευνοϊκή σου δύναμη θα με κρατάει. [...]

■ Μτ 14, 28-33: Ο Ιησούς περπατάει πάνω στα νερά της λίμνης

[...] Ο Πέτρος του αποκρίθηκε: «Κύριε, αν είσαι εσύ, δώσε μου εντολή να έρθω κοντά σου περπατώντας στα νερά». Κι εκείνος του είπε: «Έλα». Κατέβηκε τότε από το πλοίο ο Πέτρος κι άρχισε να περπατάει πάνω στα νερά για να πάει στον Ιησού. Βλέποντας όμως τον ισχυρό άνεμο φοβήθηκε, κι άρχισε να καταποντίζεται· έβαλε τότε τις φωνές: «Κύριε, σώσε με!» Αμέσως ο Ιησούς

άπλωσε το χέρι, τον έπιασε και του λέει: «Ολιγόπιστε, γιατί σε κυρίεψε η αμφιβολία;» Και μόλις ανέβηκαν στο καΐκι κόπασε ο άνεμος. Τότε όσοι ήταν στο καΐκι ήρθαν και τον προσκύνησαν λέγοντας: «Αληθινά, είσαι ο Υιός του Θεού!».

Lluís Borrassà, Saint Pierre marchant sur les eaux (Ο Άγιος Πέτρος περπατά πάνω στο νερό) (1411-1413)

■ **Μκ 9, 23-24: «Πιστεύω, κύριε· βοήθει μου τῆ ἀπιστία»**

[Διάλογος (κατά τη θεραπεία του παιδιού με το δαιμονικό πνεύμα) ανάμεσα στον πατέρα του παιδιού και τον Ιησού] ...Ο Ιησούς του είπε τούτο: «Εάν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει». Αμέσως τότε φώναξε δυνατά ο πατέρας του παιδιού και είπε με δάκρυα: «Πιστεύω, Κύριε! Αλλά βοήθησέ με, γιατί η πίστη μου δεν είναι δυνατή».

■ **Α Κορ 13, 2: Πίστιν ὥστε ὄρη μεθιστάνειν**

Κι αν έχω της προφητείας το χάρισμα κι όλα κατέχω τα μυστήρια κι όλη τη γνώση, κι αν έχω ακόμα όλη την πίστη, έτσι που να μετακινώ βουνά, αλλά δεν έχω αγάπη, είμαι ένα τίποτα.

■ **Εβρ 11, 1: Οι ἥρωες της πίστεως**

Πίστη σημαίνει σιγουριά γι' αυτά που ελπίζουμε και βεβαιότητα γι' αυτά που δε βλέπουμε.

2. Έννοια της (χριστιανικής) πίστης

Αρχικά, λέγοντας πίστη εννοούμε την εμπιστοσύνη σε κάποιον και τη βεβαιότητα για κάτι, οι οποίες στηρίζονται σε αξιόπιστες μαρτυρίες. Αυτή η έννοια της πίστης διαδραματίζει πρωταρχικό ρόλο σε όλες τις δραστηριότητες και τις διαπροσωπικές σχέσεις των ανθρώπων. Σε δεύτερο επίπεδο, η πίστη παρατηρείται

σε όλες τις θρησκείες και αποτελεί το συνδεδετικό κρίκο του πιστού με το Θεό. Η θρησκευτική πίστη είναι βασικό στοιχείο της πνευματικής ζωής και του πολιτισμού των λαών. Σε ένα άλλο επίπεδο τοποθετείται η χριστιανική πίστη, η οποία εννοιολογικά και ουσιαστικά υπερβαίνει τα δύο προηγούμενα. Κι αυτό γιατί προϋποθέτει δύο πρόσωπα: εκείνο του πιστού χριστιανού, ο οποίος νοείται ως «εικόνα» του Θεού και εκείνο «του Θεού του ζώντος» (Ματθ. 16, 16).

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Β΄ λυκείου, ΔΕ 24, σ. 196-197.

3. Η πίστη στην ιουδαιοχριστιανική παράδοση

Στη συνείδηση των περισσότερων ανθρώπων σήμερα η λέξη πίστη έχει ένα πολύ συγκεκριμένο περιεχόμενο: Σημαίνει την ανεξέταστη αποδοχή αρχών και αξιωμάτων, τη συγκατάθεση σε μια θεωρία ή διδαχή που παραμένει αναπόδεικτη. Πιστεύω σε κάτι, πάει να πει ότι το αποδέχομαι, έστω κι αν δεν το καταλαβαίνω. Σκύβω το κεφάλι και υποτάσσομαι σε μιαν αυθεντία, που δεν είναι πάντοτε θρησκευτική, αλλά μπορεί να είναι και ιδεολογική ή πολιτική. [...] Έχει καθιερωθεί και ένα σύνθημα άγνωστης προέλευσης, που πολλοί το θεωρούν ως πεμπτούσια της μεταφυσικής, ενώ δεν είναι παρά η προϋπόθεση κάθε ολοκληρωτισμού: «Πίστευε και μη ερεύνα»!

Πρέπει να πούμε απερίφραστα ότι μια τέτοια εκδοχή

της πίστης δεν έχει καμιά σχέση με το νόημα που έδωσε στη λέξη η ιουδαιοχριστιανική τουλάχιστον παράδοση. Στα πλαίσια αυτής της παράδοσης η πίστη λειτουργεί πολύ περισσότερο με το περιεχόμενο που διατηρεί ακόμα σήμερα η λέξη στο εμπόριο και στην αγορά.

Πραγματικά, όταν μιλάμε στο εμπόριο για πίστη, εννοούμε ακόμα σήμερα την εμπιστοσύνη που εμπνέει στους κύκλους της αγοράς ένας έμπορος. Όλοι τον ξέρουν, ξέρουν τον τρόπο και το ήθος των συναλλαγών του, τη συνέπειά του στην εκπλήρωση των υποχρεώσεών του. Αν ποτέ αναγκασθεί να ζητήσει χρήματα, θα βρει αμέσως δανειστή. [...]

Με τον ίδιο αυτόν τρόπο του εμπορίου και της αγοράς λειτουργεί η πίστη και στα πλαίσια της ιουδαιοχριστιανικής παράδοσης. Και εδώ το αντικείμενο της πίστης δεν είναι αφηρημένες ιδέες που αντλούν το κύρος τους από κάποια αλάθητη αυθεντία. Αντικείμενο της πίστης είναι συγκεκριμένα πρόσωπα, που καλείσαι να τα εμπιστευθείς στα πλαίσια μιας άμεσης εμπειρικής σχέσης.

Και πιο συγκεκριμένα: Αν πιστεύεις στο Θεό, δεν το κάνεις επειδή κάποιες θεωρητικές αρχές στο υπαγορεύουν ή κάποιος ιδρυματικός θεσμός σου εγγυάται την ύπαρξή του. Τον πιστεύεις, γιατί το πρόσωπό του, η προσωπική ύπαρξη του Θεού, σου γεννάει εμπιστοσύνη. Τα έργα του και η ιστορική του «πράξη» - οι παρεμβολές του μέσα στην Ιστορία – σε κάνουν να θέλεις μια σχέση μαζί του.

Βέβαια, η σχέση που θεμελιώνει την πίστη, μπορεί να είναι άμεση, μπορεί όμως να είναι και έμμεση σχέση. Όπως και με ένα ανθρώπινο πρόσωπο: Πιστεύω σε κάποιον, τον εμπιστεύομαι, όταν τον έχω συναντήσει, τον γνωρίζω, σχετίζομαι άμεσα μαζί του. Αλλά πιστεύω και σε κάποιον που δεν τον γνωρίζω προσωπικά, όταν οι μαρτυρίες έμπιστων σε μένα ανθρώπων εγγυώνται την αξιοπιστία του.

Υπάρχουν λοιπόν βαθμίδες στην πίστη – προχωράει κανείς από λιγότερη σε περισσότερη πίστη. Και αυτή η πρόοδος μοιάζει να είναι μια ατελείωτη πορεία. Όσο ολοκληρωμένη κι αν εμφανίζεται μια πίστη, υπάρχουν πάντοτε περιθώρια αύξησης και ωριμότητας. Είναι μια δυναμική, πάντοτε «ατέλεστη τελειότητα». [...]

Όταν η Εκκλησία μας καλεί στην αλήθεια της, δεν μας προτείνει κάποιες θεωρητικές θέσεις που πρέπει καταρχήν να αποδεχθούμε. Μας καλεί σε μια προσωπική σχέση, σε ένα τρόπο ζωής που συνιστά σχέση με τον Θεό ή οδηγεί προοδευτικά και βιωματικά στη σχέση μαζί του. [...] Φτάνουμε στον Θεό μέσα από ένα τρόπο ζωής, όχι μέσα από ένα τρόπο σκέψης.

Γιανναράς, Χρ. (1996). Αλφαβητάρι της πίστης. Αθήνα: Δόμος, σ. 25-29.

4. Πίστη: βεβαιότητα και αμφιβολία

Η πίστη στο Θεό, λοιπόν, δεν μοιάζει καθόλου με το είδος της λογικής βεβαιότητας που πετυχαίνουμε στην

Ευκλείδεια γεωμετρία. Ο Θεός δεν είναι το συμπέρασμα σε μια σειρά συλλογισμών, η λύση σ' ένα μαθηματικό πρόβλημα. Το να πιστεύεις στο Θεό δεν είναι το να δέχεσαι τη δυνατότητα της ύπαρξής του επειδή μας έχει «αποδειχθεί» με κάποιο θεωρητικό επιχείρημα, αλλά είναι το να εμπιστευτούμε τον Ένα που ξέρουμε και αγαπάμε. Η πίστη δεν είναι η υπόθεση πως κάτι ίσως είναι αλήθεια, αλλά η βεβαιότητα ότι κάποιος είναι εκεί.

Επειδή η πίστη δεν είναι λογική βεβαιότητα αλλά προσωπική σχέση, και επειδή αυτή η προσωπική σχέση είναι ακόμη πολύ ατελής στον καθένα μας κι έχει ανάγκη να εξελίσσεται συνέχεια είναι δυνατό να συνυπάρχει η πίστη με την αμφιβολία. Αυτά τα δύο δεν αποκλείονται αμοιβαία.

[...] Κι όμως η αμφιβολία καθαυτή δεν δείχνει έλλειψη πίστης. Ίσως σημαίνει το αντίθετο -ότι η πίστη μας είναι ζωντανή και αυξανόμενη. Γιατί η πίστη δεν συνεπάγεται μακαριότητα αλλά ριψοκινδύνευμα, όχι απομόνωση από το άγνωστο αλλά πορεία άφοβη για να το συναντήσουμε. [...]

Ware, Κάλλιστος, επίσκοπος Διοκλείας (1984).
Ο Ορθόδοξος δρόμος. Μτφρ. Μαρία Πάσχου.
Αθήνα: Ίδρυμα Γουλανδρή Χορν.

5. Τυπικό γνώρισμα της θρησκευοποίησης: η ιδεολογική εκδοχή της πίστης.

Ονομάζουμε **Ιδεολογία** ένα σύνολο από θεωρητικές προτάσεις (ιδέες, αρχές, στόχους, ιδανικά, ερμηνευτικά σχήματα, δεοντολογικές κατευθύνσεις) που φιλοδοξούν να καθοδηγήσουν την πράξη των ανθρώπων [...]. Η αξία των προτάσεων μιας ιδεολογίας κρίνεται από [...] την ωφελιμότητά τους για τα άτομα και τα οργανωμένα σύνολα.

Η ιδεολογική εκδοχή της πίστης εκλαμβάνει τη μαρτυρία της εκκλησιαστικής εμπειρίας σαν θεωρητικές ακριβώς προτάσεις με συνεπαγωγές άμεσης χρησιμότητας για την πρακτική του ανθρώπινου βίου. Πίστη δεν σημαίνει πια την εμπιστοσύνη που χαρίζεται στον άνθρωπο όταν ειλικρινά αγαπάει, δεν προϋποθέτει η πίστη το άθλημα σχέσεων κοινωνίας για να ελευθερωθεί ο άνθρωπος από τη δουλεία στο εγώ. [...]

Έτσι μεταποιείται η πίστη σε ιδεολόγημα που περιλαμβάνει, πρωταρχικά, «πληροφορίες» για τη μεταφυσική πραγματικότητα. Οι «πληροφορίες» δεν ελέγχονται από την εμπειρία, ωστόσο η ατομική νόηση τις προσλαμβάνει σαν βεβαιότητες [...].

Γιανναράς, Χ. (2007²). Ενάντια στη θρησκεία. Αθήνα: Ίκαρος, σ. 86-87.

6. Ιδεολογία και θρησκεία

...η ιδεολογία επιδιώκει την αποκατάσταση ή την αναμόρφωση [μιας δεδομένης] πραγματικότητας με τους παράγοντες που υπάρχουν. [...]

Άλλωστε η ιδεολογία αποτελεί συχνά ένα είδος εκκοσμικευμένης θρησκείας. Ενώ όμως η θρησκεία δηλώνει εξ αρχής ότι στηρίζεται στην πίστη, η ιδεολογία καλύπτει συνήθως το πιστεύω της με το μανδύα της λογικής ή της επιστήμης. Τέλος, ενώ η θρησκεία αναφέρεται πρωτίστως σε υπερβατικό κόσμο (Θεός, άγγελοι, αιώνια ζωή) και υποτάσσει σ' αυτόν την αμεσότητα, η ιδεολογία προσηλώνεται στην αμεσότητα και την ειδωλοποιεί. [...]

Μαντζαρίδης, Γ. (1990). Κοινωνιολογία του Χριστιανισμού. Θεσσαλονίκη: Αφοί Κυριακίδη, σ. 108, 114.

1. Η παραβολή του Τελώνη και του Φαρισαίου (Λκ 18, 9-14)

Σε μερικούς που ήταν σίγουροι για την ευσέβειά τους και περιφρονούσαν τους άλλους, είπε την παρακάτω παραβολή: «Δύο άνθρωποι ανέβηκαν στο ναό για να προσευχηθούν. Ο ένας ήταν Φαρισαίος κι ο άλλος τελώνης. Ο Φαρισαίος στάθηκε επιδεικτικά κι έκανε την εξής προσευχή σχετικά με τον εαυτό του: “Θεέ μου, σ’

ευχαριστώ που εγώ δεν είμαι σαν τους άλλους ανθρώπους άρπαγας, άδικος, μοιχός, ή και σαν αυτόν εδώ τον τελώνη. Εγώ νηστεύω δύο φορές την εβδομάδα και δίνω στο ναό το δέκατο απ' όλα τα εισοδήματά μου". Ο τελώνης, αντίθετα, στεκόταν πολύ πίσω και δεν τολμούσε ούτε τα μάτια του να σηκώσει στον ουρανό. Χτυπούσε το στήθος του και έλεγε: "Θεέ μου, σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό". Σας βεβαιώνω πως αυτός έφυγε για το σπίτι του αθώς και συμφιλιωμένος με το Θεό, ενώ ο άλλος όχι· γιατί όποιος υψώνει τον εαυτό του θα ταπεινωθεί, κι όποιος τον ταπεινώνει θα υψωθεί».

2. Φαρισαίοι. Κίνημα λαϊκών με ηγέτες ικανούς ραββίνους. Η πίστη τους στηριζόταν στον Νόμο και στους Προφήτες. Σέβονταν τις παραδόσεις, αλλά ήταν ανοιχτοί και προοδευτικοί στα θρησκευτικά ζητήματα. Προσπαθούσαν να τηρούν με ακρίβεια όλες τις εντολές του Θεού και να ζουν με συνέπεια την πίστη τους στην καθημερινή ζωή. Κάποτε έφταναν σε θρησκευτικές υπερβολές. [...] Είχαν μεγάλη εκτίμηση από τον λαό στις συναγωγές των επαρχιών. Όμως αυτοί περιφρονούσαν τον λαό.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Β΄ γυμνασίου, ΔΕ 2, σ. 16.

Η πίστη στον Τριαδικό Θεό ως προσωπική σχέση εμπιστοσύνης

1. Περιεχόμενο της χριστιανικής πίστης

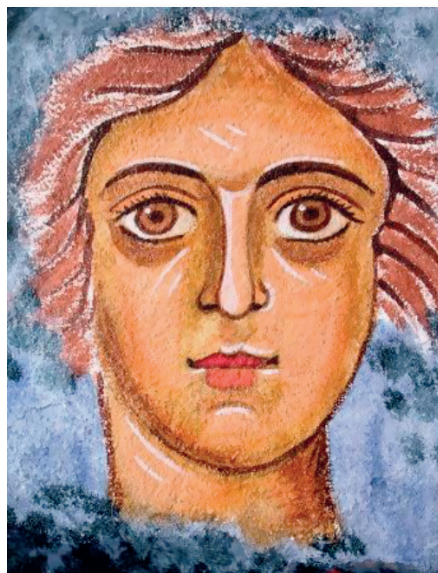
Το περιεχόμενο της χριστιανικής πίστης είναι τα «δόγματα», δηλαδή οι υπέρ λόγον αλήθειες, που πηγάζουν από την Αγία Γραφή και την Ιερά Παράδοση. Οι αλήθειες αυτές περιέχονται συνοπτικά στο Σύμβολο της Πίστεως [...]. Αναφέρονται στον τριαδικό Θεό, στο Θεάνθρωπο Χριστό, στη δημιουργία του κόσμου και του ανθρώπου με κύριο σκοπό τη σωτηρία του από τις συνέπειες του προπατορικού αμαρτήματος και στην έσχατη πραγματικότητα, την ανάσταση των νεκρών και τη μέλλουσα Βασιλεία του Θεού. Είναι ευνόητο ότι η χριστιανική πίστη προϋποθέτει την ανθρώπινη ελευθερία, στην οποία και απευθύνεται ο Χριστός: «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει το σταυρό του κι ας με ακολουθεί» (Μκ 8, 34).

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Β΄ λυκείου, ΔΕ 24, σ. 196-197.

2. Η πίστη στον Θεό ως πρόσωπο

Στο «Σύμβολο της Πίστεως» δεν λέμε, «Πιστεύω ότι υπάρχει κάποιος Θεός»· λέμε, «Πιστεύω εις ένα Θεόν». Ανάμεσα στην πίστη ότι και στην πίστη εις υπάρχει μια κρίσιμη διάκριση. Μου είναι δυνατό να πιστεύω ότι κάποιος ή κάτι υπάρχει κι όμως αυτή η πεποίθηση να

μην έχει πρακτικό αποτέλεσμα στη ζωή μου. Μπορώ ν' ανοίξω τον τηλεφωνικό κατάλογο [...] και να διαβάσω εξονυχιστικά τα ονόματα που είναι καταχωρημένα στις σελίδες του· και καθώς διαβάζω, είμαι προετοιμασμένος να πιστέψω ότι μερικοί (ή ακόμη κι οι περισσότεροι) απ' αυτούς τους ανθρώπους πράγματι υπάρχουν. Αλλά δεν γνωρίζω κανέναν απ' αυτούς προσωπικά [...] κι έτσι η πεποίθησή μου ότι υπάρχουν δεν έχει για μένα καμιά σημασία. Αντίθετα, όταν λέω σ' ένα πολυαγαπημένο φίλο, «σε πιστεύω», κάνω κάτι πολύ περισσότερο από το να εκφράσω την πεποίθηση ότι αυτό το πρόσωπο υπάρχει. «Σε πιστεύω» σημαίνει: στρέφομαι σε σένα, ακουμπώ πάνω σου, σ' εμπιστεύομαι απόλυτα και ελπίζω σε σένα. Και αυτό είναι που λέμε στο Θεό μέσα στο «Πιστεύω».

[...] Επομένως το Τριαδικό δόγμα, αντί να το παραμελούμε και να το αντιμετωπίζουμε σαν ένα θέμα δυσνόητης θεολογικής σκέψης που ενδιαφέρει μόνο τους

ειδικούς, θα έπρεπε να το βάλουμε στη ζωή μας έτσι ώστε να έχει μια επίδραση επαναστατική. Φτιαγμένοι κατ' εικόνα του Τριαδικού Θεού, οι άνθρωποι καλούνται να αναπαράγουν στη γη το μυστήριο της αμοιβαίας αγάπης που η Τριάδα βιώνει στον ουρανό. Στη μεσαιωνική Ρωσία ο άγιος Σέργιος του Radonezh αφιέρωσε το νέο μοναστήρι που είχε ιδρύσει στην Αγία Τριάδα, ακριβώς επειδή ήθελε οι μοναχοί του να δείχνουν ο ένας στον άλλο, μέρα τη μέρα, την ίδια αγάπη που υπάρχει ανάμεσα στα τρία πρόσωπα. Και αυτή είναι η κλήση όχι μόνο των μοναχών αλλά του καθενός. Κάθε κοινωνική μονάδα, -η οικογένεια, το σχολείο, το εργοστάσιο, η ενορία, η καθολική Εκκλησία- πρέπει να γίνει μια εικόνα της Τριάδος. Επειδή ξέρουμε ότι ο Θεός είναι τρεις σε ένα, ο καθένας μας είναι ταγμένος να ζει με θυσία μέσα στον άλλο και για τον άλλο· ο καθένας είναι ταγμένος αμετάκλητα σε μια ζωή πρακτικής υπηρεσίας, ενεργητικής συμπάθειας. Η πίστη μας στην Τριάδα μας υποχρεώνει να παλεύουμε σε κάθε επίπεδο, από το αυστηρά προσωπικό ως το καλύτερα οργανωμένο, αντίθετα σ' όλες τις μορφές καταπίεσης, αδικίας και εκμετάλλευσης. Στη μάχη μας για κοινωνική δικαιοσύνη και «ανθρώπινα δικαιώματα» ενεργούμε ιδιαίτερα στο όνομα της Αγίας Τριάδος.

«Ο πιο τέλειος κανόνας του Χριστιανισμού, ο ακριβής ορισμός του, η πιο ψηλή του κορφή, είναι αυτή: να

ψάχνουμε ό,τι είναι για το καλό όλων», λέει ο άγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος. «...Δεν μπορώ να πιστέψω ότι είναι δυνατό για έναν άνθρωπο να σωθεί αν δεν κοπιάσει για τη σωτηρία του διπλανού του». Αυτές είναι οι πρακτικές υποδείξεις του Τριαδικού δόγματος. Αυτό σημαίνει να ζεις την Τριάδα.

Ware, Κάλλιστος, επίσκοπος Διοκλείας (1984).

Ο Ορθόδοξος δρόμος. Μτφρ. Μαρία Πάσχου.

Αθήνα: Ίδρυμα Γουλανδρή Χορν.

Σύζευξη πίστης και αγάπης στον χώρο της κοινωνίας.

1. Πίστη και αγάπη

- Γέροντα, τι σχέση υπάρχει ανάμεσα στην πίστη και την αγάπη;
- Πρώτα είναι η πίστη και μετά έρχεται η αγάπη. Πρέπει να πιστεύει κανείς, για να αγαπάει. Δεν μπορεί να αγαπήσει κάτι που δεν το πιστεύει. Γι' αυτό, για να αγαπήσουμε τον Θεό, πρέπει να πιστέψουμε στον Θεό. Ανάλογη με την πίστη που έχει κανείς είναι και η ελπίδα και η αγάπη και η θυσία για τον Θεό και τον πλησίον. Η θερμή πίστη στον Θεό γεννάει την θερμή αγάπη προς τον Θεό και προς την

εικόνα του Θεού, τον συνάνθρωπό μας. Και από την υπερχείλιση της αγάπης μας – που δεν χωράει στην καρδιά και χύνεται έξω – ποτίζονται και τα καημένα τα ζώα. Πιστεύουμε πολύ, αγαπάμε πολύ.

Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου Λόγοι Β'. Πνευματική αφύπνιση. Σουρωτή Θεσσαλονίκης: Ι. Ησυχαστήριο «Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος», σ. 273.

2. Αποφθέγματα Γερόντισσας Γαβριηλίας (1897-1992)

- α. Αν κάποιος δεν σου αρέσει, σκέψου ότι στο πρόσωπό του βλέπεις τον Χριστό. Τότε, δεν θα τολμήσεις ούτε να σκεφτείς να πεις λόγο κατάκρισης.**
- β. Ο Θεός όπως αγαπάει εσένα, έτσι αγαπά και τους εχθρούς σου.**
- γ. Ο Κύριος είπε: όποιος θέλει κάτι, πιστεύοντας θα το λάβει. Φθάνει να είναι σύμφωνο το αίτημα με τις Εντολές του Θεού, δηλαδή με την Αγάπη.**
- δ. Αγαπώ με όλη μου την ψυχή κάποιον, θα πει προσεύχομαι γι' αυτόν. Όποιος έχει την εμπειρία αυτή είναι στον Παράδεισο.**
- ε. Δύο πράγματα έχουν πολλή σημασία... Αγαπάτε αλλήλους και Μη φοβού, μόνον πίστευε.**

Γερόντισσα Γαβριηλία (1998). Η ασκητική της αγάπης. Αθήνα: Επτάλοφος, σ. 356-372.

Από τους Λόγους του αγίου Πορφύριου Καυσοκαλυβίτη

«Όταν αγαπάμε χωρίς να επιδιώκομε να μας αγαπάνε, θα μαζεύονται όλοι κοντά μας σαν τις μέλισσες. Αυτό ισχύει για όλους μας.

Αν ο αδελφός σου σ' ενοχλεί, σε κουράζει, να σκεπτεσαι: «Τώρα με πονάει το μάτι μου, το χέρι μου, το πόδι μου· πρέπει να το περιθάλψω μ' όλη μου την αγάπη». Να μη σκεπτόμαστε, όμως, ούτε ότι θα αμειφθούμε για τα δήθεν καλά ούτε ότι θα τιμωρηθούμε για τα κακά που διαπράξαμε. Έρχεσαι εις επίγνωσιν αληθείας, όταν αγαπάς με την αγάπη του Χριστού. Τότε δεν ζητάς να σ' αγαπάνε· αυτό είναι κακό. Εσύ αγαπάς, εσύ δίνεις την αγάπη σου· αυτό είναι το σωστό. Από μας εξαρτάται να σωθούμε. Ο Θεός το θέλει. Όπως λέει η Αγία Γραφή: «πάντας θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν».

Όταν κάποιος μας αδικήσει μ' οποιονδήποτε τρόπο, με συκοφαντίες, με προσβολές, να σκεπτόμαστε ότι είναι αδελφός μας που τον κατέλαβε ο αντίθετος. Έπεσε θύμα του αντιθέτου. Γι' αυτό πρέπει να τον συμπονέσομε και να παρακαλέσομε τον Θεό να ελεήσει κι εμάς κι αυτόν· κι ο Θεός θα βοηθήσει και τους δύο. Αν, όμως οργισθούμε εναντίον του τότε ο αντίθετος από κείνον θα πηδήσει σ' εμάς και θα μας παίζει και τους δύο. Όποιος κατακρίνει τους άλλους, δεν αγαπάει τον Χριστό. Ο εγωισμός φταίει. Από κει ξεκινάει η κατάκριση.

[...] Να έχουμε αγάπη, πραότητα, ειρήνη. Έτσι βοηθάμε τον συνάνθρωπό μας, όταν κυριεύεται από το κακό. Μυστικά ακτινοβολεί το παράδειγμα, όχι μόνον όταν ο άλλος είναι παρών αλλά κι όταν δεν είναι. Ν' αγωνιζόμαστε να στέλνομε την αγαθή μας διάθεση. Ακόμη και λόγια όταν λέμε για τη ζωή του άλλου που δεν την εγκρίνομε, αυτός το καταλαβαίνει και τον απωθούμε. Ενώ αν είμαστε ελεήμονες και τον συγχωρούμε, τον επηρεάζομε – όπως τον επηρεάζει και το κακό - κι ας μη μας βλέπει».

Πορφύριος, Καυσοκαλυβίτης (2003).
Βίος και λόγοι. Χανιά: Ι.Μ. Χρυσοπηγής

Τελειώνοντας τη Διδακτική Ενότητα...

- ✓ Ερμηνεύομε το φαινόμενο της πίστης στον Θεό και των διαστάσεών της για τον άνθρωπο.
- ✓ Προσδιορίζομε τη σχέση πίστης στον Θεό με την ελπίδα και την αγάπη.

Σημειώνομε...

.....

.....

.....

.....

.....

2.2. ΛΑΤΡΕΙΑ

Σύγχρονα πρότυπα και στοιχεία λατρείας προς αυτά.

1.

2.

3.

4.

Η λατρεία ως αναπόσπαστο στοιχείο της θρησκείας.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

1. λατρεία η: 1. η αγάπη, η αφοσίωση, η ευσέβεια προς το Θεό [...]. 2. τα λόγια και οι πράξεις με τις οποίες εκδηλώνεται η αγάπη, η ευσέβεια, η αφοσίωση προς το Θεό. 3. η υπερβολική αγάπη προς πρόσωπα, πράγματα, προς πνευματικές ή άλλες δραστηριότητες [...]. 4. (κυρ. για πρόσωπο) το αντικείμενο της υπερβολικής αγάπης [...].

[λόγ. < αρχ. λατρεία `υπηρεσία σε θεό`]

Λεξικό της Κοινής Νεοελληνικής
του Ιδρύματος Τριανταφυλλίδη

2. Η λατρεία στις θρησκείες

Λατρεία: Η τυπική έκφραση, με λόγους ή πράξεις, του συναισθήματος σεβασμού και ευσέβειας προς το Θείο. Μολονότι κάθε Θρησκεία έχει λιγότερο ή περισσότερο δικούς της τρόπους Λατρείας, θα μπορούσε να λεχθεί ότι γενικά αυτή αποτελείται από ένα σύνολο τελετουργιών, δηλ. ειδικών πράξεων, ανάλογα με την κάθε περίπτωση.

Loucas-Durie E. (1992). Λατρεία.
Εκπαιδευτική Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια,
τ. 21 (Οι Θρησκείες). Αθήνα: Εκδοτική Αθηνών.

3. Θρησκεία και Λατρεία

Η λατρεία είναι άμεσα συνδεδεμένη με τη θρησκεία. Και τα δύο μεγέθη ανήκουν στο ίδιο καθολικό, πανανθρώπινο και διαχρονικό φαινόμενο, την αναφορά και

σχέση (πραγματική ή υποθετική) του ανθρώπου με το θείο. Η λατρεία, ειδικότερα, συνιστά το επίκεντρο κάθε θρησκευματος. Δεν υπάρχει θρησκεία χωρίς λατρευτική πράξη. [...]

Η λατρεία, εξάλλου, συνιστά πραγμάτωση του σκοπού της θρησκείας, της (πραγματικής ή φανταστικής) συναντήσεως του πιστεύοντος υποκειμένου με το πιστευόμενο αντικείμενο, στα όρια όμως όχι τόσο της ατομικής, όσο της ομαδικής-συλλογικής αναφοράς της λατρεύουσας κοινότητας στο λατρευόμενο θείο. [...]

Στο γεγονός της λατρείας μετέχει ολόκληρος ο άνθρωπος, ως ψυχοσωματική ενότητα και ολότητα [...]. Αν η πίστη συνδέεται, βασικά, με τη νόηση, η λατρεία στηρίζεται κυρίως στη βούληση. Πίστη και λατρεία είναι ο διπολικός πυρήνας της θρησκείας προσωπικότητας.

Εξίσου όμως πραγματικός είναι και ο κοινωνικός χαρακτήρας της λατρείας. Η λατρεία συνιστά υπέρβαση του ατομικού, της ατομικότητας, διότι έχει από τη φύση της κοινωνικό-ομαδικό χαρακτήρα.

Μεταλληνός, Γ. π. (1995). Η θεολογική μαρτυρία της εκκλησιαστικής λατρείας. Αθήνα: Αρμός, σ. 14-15, 18.

4. Η λατρεία ως πανανθρώπινο φαινόμενο

Κάθε άνθρωπος, σε όποιο πνευματικό επίπεδο και αν βρίσκεται, λειτουργεί την ύπαρξή του και λατρευτικά. Αναπόφευκτα λατρεύει κάποιον ή κάτι. Γι' αυτό και

έχουμε [...] ειδωλόατρες, πυρολάτρες, προγονολάτρες, τυπολάτρες κ.λπ. (όποιος δε λατρεύει τον Θεό, θεοποιεί τα κτίσματα).

Η λατρεία λοιπόν είναι ένα παγκόσμιο και πανανθρώπινο φαινόμενο, η διαχρονικότητα του οποίου είναι αναντίρρητη. [...]

Η σπουδαιότερη εκδήλωση του θρησκευτικού βιώματος πραγματοποιείται με τη θρησκευτική λατρεία, με την οποία ο άνθρωπος αναπτύσσει προσωπική σχέση με τον Θεό.

Κουγιουμτζόγλου, Γ. π. (1999²). Λατρευτικό εγχειρίδιο. Στοιχεία Αγωγής για την τάξη και τη Λατρεία της Εκκλησίας. Θεσσαλονίκη: Συναξάρι, σ. 15, 19.

Σύζευξη πίστης και αγάπης στον χώρο της κοινότητας

1. Η λατρευτική πράξη [στον Ιουδαϊσμό]

Το κέντρο της ιουδαϊκής λατρείας είναι κυρίως η συναγωγή, που εμφανίστηκε μετά την καταστροφή του πρώτου ναού το 586 π.Χ. Ως λατρευτικός χώρος όμως, άρχισε να αναπτύσσεται μετά την καταστροφή του δεύτερου ναού, το 70 μ.Χ. Η σύγχρονη συναγωγή αποτελείται από μια αίθουσα, στο κέντρο της οποίας

και μπροστά από τα καθίσματα των πιστών βρίσκεται ένα υπερυψωμένο βάθρο. Από το βάθρο αυτό γίνονται τα αναγνώσματα από την Τορά (Πεντάτευχο). Η λατρεία συνίσταται από τρεις βασικές ακολουθίες που γίνονται καθημερινά το πρωί, το απόγευμα και το βράδυ. Εμπλουτισμένες παραλλαγές αυτού του συνόλου τελούνται το Σάββατο, που είναι η κυρίως λατρευτική μέρα του Ιουδαϊσμού, και τις γιορτές. Οι ραβίνοι, οι οποίοι προΐστανται της λατρείας, όπως και της κοινότητας γενικά, δεν είναι ιερείς, αλλά θρησκευτικοί διδάσκαλοι.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Β΄ λυκείου, ΔΕ 29, σ. 237-238.

2. Η λατρεία στο Ισλάμ

Η προσευχή (σαλάτ), [...] είναι η μόνη λατρεία του Θεού στο Ισλάμ. Γίνεται πέντε φορές την ημέρα, πρωί, μεσημέρι, απόγευμα, κατά την δύση του ηλίου και αργά το βράδυ, με την επίκληση της παντοδυναμίας του Θεού και της δοξολογίας του ονόματός του, και με την παράκληση των προσευχομένων να τους οδηγήσει ο Θεός στον ορθό δρόμο. Η προσευχή χωρίζεται σε δύο μέρη, στις καθημερινές προσευχές και στην προσευχή της Παρασκευής. Οι καθημερινές προσευχές, που δεν διαρκούν περισσότερο από δέκα λεπτά, γίνονται ή στο γειτονικό τζαμί, όπου μπορεί να πάει ο πιστός, ή συνήθως στον χώρο όπου βρίσκεται, στο σπίτι, στη δουλειά του ή ακόμη και στο ύπαιθρο, αρκεί να έχει ένα ειδικό

χαλί προσευχής ή ένα πανί ή ακόμη και ένα χαρτί, όπου θα γονατίσει, ώστε να απομονωθεί από το «ακάθαρτο» έδαφος. Απαραίτητη προϋπόθεση για την προσευχή είναι να την αναγγείλει ο μουεζίνης από τον μιναρέ και να προηγηθεί θρησκευτική πλύση των άνω και κάτω άκρων και του προσώπου.

Με την προσευχή ο πιστός κοινωνεί με τον Θεό αλλά και με τους λοιπούς αδελφούς, οι οποίοι προσεύχονται την ίδια στιγμή μαζί του. Τον κατεξοχήν όμως κοινωνικό χαρακτήρα της προσευχής εκφράζει η κοινή προσευχή της Παρασκευής που γίνεται το μεσημέρι στο κεντρικό τέμενος της κοινότητας. Της προσευχής προεξάρχει ο ιμάμης, το «πρότυπο» και ο «οδηγός» της. [...] Η προσευχή της Παρασκευής είναι πανομοιότυπη με αυτή των άλλων ημερών, επαυξημένη μόνο με ανάγνωση περικοπών του Κορανίου και κήρυγμα από τον χατίπη.

[...] Ο ιμάμης πρέπει να γνωρίζει και να απαγγέλλει εκφώνως όλες τις ευχές, οι οποίες καλούν τους πιστούς να σταθούν όρθιοι, να σκύψουν, να γονυπετήσουν, να κάνουν πρηνείς μετάνοιες ακουμπώντας το μέτωπό τους στο έδαφος, και πάλι, ακολουθώντας τις συνθηματικά εκφωνούμενες ευχές, να εγερθούν σε στάση προσοχής και να ετοιμασθούν για νέες, όπως παραπάνω, μετάνοιες.

Ζιάκας, Γρ. (2003). Ισλάμ. Θρησκεία και Πολιτεία. σ. 77-78.

Γνωριμία με τη λατρεία στις μονοθεϊστικές θρησκείες.

[Τα παρακάτω κείμενα μπορούν να αξιοποιηθούν και στις δύο δραστηριότητες που προτείνονται.]

1. Δοξολογία μεγάλη [απόσπασμα] Κείμενο

Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς.

**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώ-
ποις εὐδοκία.**

**Ἕμνουῦμέν σε, εὐλογοῦμέν σε, προσκυνοῦμέν σε, δοξο-
λογοῦμέν σε, εὐχαριστοῦμέν σοι, διὰ τὴν μεγάλην
σου δόξαν.**

**Κύριε, Βασιλεῦ, ἔπουράνιε Θεέ, Πάτερ παντοκράτορ·
Κύριε Υἱὲ μονογενές, Ἰησοῦ Χριστέ, καὶ Ἅγιον
Πνεῦμα.**

**Κύριε ὁ Θεός, ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Υἱὸς τοῦ Πατρός, ὁ
αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου, ἐλέησον ἡμᾶς, ὁ
αἴρων τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου.**

**Πρόσδεξαι τὴν δέησιν ἡμῶν, ὁ καθήμενος ἐν δεξιᾷ τοῦ
Πατρός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.**

Μετάφραση

Δόξα σέ Σένα πού φανέρωσες τό φῶς.

Δόξα στό Θεό, πού εἶναι στόν οὐρανό, καί στή γῆ ἄς ἔρθει ἡ εἰρήνη, διότι ὁ Θεός ἔδειξε στους ἄνθρώπους τήν ἀγάπη του.

Σέ ὑμνοῦμε, σ' εὐλογοῦμε, σέ προσκυνοῦμε, σ' ἐγκωμιάζουμε μέ ὕμνους καί σ' εὐχαριστοῦμε, Κύριε, γιά τή μεγάλη Σου δόξα.

Κύριε, πού εἶσαι οὐράνιος Βασιλιάς, Θεός Πατέρας Παντοκράτορας, μοναχοπαίδι, πού τ' ὄνομά Σου εἶναι Ἰησοῦς Χριστός καί Ἅγιο Πνεῦμα.

Κύριε καί Θεέ, Ἰησοῦ Χριστέ, πού εἶσαι ὁ Ἄμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ Γιός τοῦ Θεοῦ, πού ἐξαφανίζεις τήν ἁμαρτία τοῦ κόσμου, ἐλέησέ μας.

Σέ παρακαλοῦμε νά δεχθεῖς τήν προσευχή μας, Σύ πού κάθεσαι στά δεξιά τοῦ Πατέρα καί νά μᾶς ἐλεήσεις.

Ὅτι σὺ εἶ μόνος Ἅγιος, σὺ εἶ μόνος Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. Ἀμήν.

Καθ' ἐκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε, καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος.

Καταξίωσον, Κύριε, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ, ἀναμαρτήτους φυλαχθῆναι ἡμᾶς. [...]

Διότι σύ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶσαι ὁ μοναδικὸς Ἅγιος καὶ Κύριος γιὰ νὰ δοξάζεται ὁ Θεὸς Πατέρας. Ἀμήν. Κάθε μέρα θά προσεύχομαι σέ Σένα καὶ θά σ' ἐγκωμιάζω γιὰ πάντα.

Κύριε, σέ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς ἀξιώσεις τή σημερινή μέρα νὰ διατηρηθοῦμε καθαροί χωρίς ἁμαρτία[...].

Παπαθανασίου, Κ. (επιμ.) (1997²). Μιλᾶω

στον Πατέρα μου μὲ Προσευχές γιὰ κάθε μέρα (Κείμενο - μετάφραση). Αθήνα: Ἀποστολική Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

2. «Φως ιλαρόν»

Φῶς ἰλαρόν ἀγίας δόξης ἀθανάτου
Πατρός, οὐρανόυ,
ἀγίου, μάκαρος, Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλθόντες
ἐπί τήν ἡλίου δύσιν, ἴδοντες
φῶς ἐσπερινόν ὑμνοῦμεν Πατέρα,
Υἷον καί Ἅγιον Πνεῦμα, Θεόν.
Ἄξιόν σε ἐν πᾶσι καιροῖς ὑμνεῖσθαι
φωναῖς αἰσῖαις, Υἱέ Θεοῦ, ζωήν
ὁ διδούς διό ὁ κόσμος σέ δοξάζει

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, πού εἶσαι τό γλυκό φῶς τῆς ἀγίας δόξας τοῦ ἀθανάτου, τοῦ οὐρανόυ, τοῦ ἀγίου, τοῦ μακάριου Πατέρα σου, τώρα πού φτάσαμε στή δύση τοῦ ἡλίου καί εἶδαμε τό ἐσπερινό φῶς, ὑμνοῦμε τόν Πατέρα, ἐσένα τόν Υἱό καί το Ἅγιο Πνεῦμα, τόν ἕνα Θεό.

Πρέπει σέ κάθε ὥρα καί στιγμή νά σέ ὑμνοῦμε μέ καθαρές ψυχές καί χαρούμενες φωνές, Υἱέ Θεοῦ, γιατί ἐσύ δίνεις τή ζωή καί γι' αὐτό ὁ κόσμος σέ δοξάζει.

3. Προσευχή στον φύλακα

Ἄγγελο Ἅγιε Ἄγγελε, ὁ ἐφεστῶς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καὶ ταλαιπώρου μου ζωῆς, μὴ ἐγκαταλίπῃς με τὸν ἀμαρτωλόν, μηδὲ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ διὰ τὴν ἀκρᾶσίαν μου· μὴ δώῃς χώραν τῷ πονηρῷ δαίμονι κατακυριεῦσαί μου τῇ καταδυναστεία τοῦ θνητοῦ τούτου σώματος· κράτησον τῆς ἀθλίας καὶ παρειμένης χειρός μου, καὶ ὁδήγησόν με εἰς ὁδὸν σωτηρίας. Ναί, ἅγιε Ἄγγελε τοῦ Θεοῦ, ὁ φύλαξ καὶ σκεπαστῆς τῆς ἀθλίας μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, πάντα μοι συγχώρησον, ὅσα σοι ἔθλιψα πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου, καὶ εἴ τι ἥμαρτον τὴν σήμερον ἡμέραν· σκέπασόν με ἐν τῇ παρούσῃ νυκτὶ καὶ διαφύλαξόν με ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ ἀντικειμένου, ἵνα μὴ ἐν τινὶ ἀμαρτήματι παροργίσω τὸν Θεόν· καὶ πρέσβευε ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον τοῦ ἐπιστηρίξαι με ἐν τῷ φόβῳ αὐτοῦ καὶ ἄξιον ἀναδείξαι με δοῦλον τῆς αὐτοῦ ἀγαθότητος. Ἀμήν.

Άγιε Άγγελε, εσύ που είσαι φύλακας της άθλιας ψυχής μου και της ταλαίπωρης ζωής μου, μη με εγκαταλείψεις τον αμαρτωλό, ούτε να απομακρυνθείς από μένα εξαιτίας της ακολασίας μου. Μη επιτρέψεις στον πονηρό δαίμονα να κυριαρχήσει επάνω μου καταταυρανώνοντας αυτό τό θνητό μου σώμα. Κράτησε τό ταλαίπωρο και παράλυτο χέρι μου και οδήγησέ με στην οδό της σωτηρίας. Ναι, άγιε Άγγελε του Θεού, εσύ που είσαι φύλακας και σκεπαστής της άθλιας ψυχής μου και του άθλιου σώματός μου, συγχώρησέ με για όλα εκείνα με τα οποία σε λύπησα όλες τις μέρες της ζωής μου, και για όσες αμαρτίες έκανα τη σημερινή μέρα. Σκέπασέ με και τούτη τη νύχτα και διαφύλαξέ με από κάθε επήρεια του αντίπαλου διαβόλου, για να μη παροργίσω τον Θεό με κάποιο αμάρτημα. Και πρέσβευε για χάρη μου προς τον Κύριο, να με στηρίξει στον σεβασμό Του και να με κάνει αξιόδούλο της αγαθότητάς του. Αμήν.

4. Από τη Θεία Λειτουργία του αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου

Σοὶ παρακατατιθέμεθα τὴν ζωὴν ἡμῶν ἅπασαν καὶ τὴν ἐλπίδα, Δέσποτα φιλόανθρωπε, καὶ παρακαλοῦμέν σε καὶ δεόμεθα καὶ ἱκετεύομεν· Καταξίωσον ἡμᾶς μεταλαβεῖν τῶν ἐπουρανίων σου καὶ φρικτῶν Μυστηρίων ταύτης τῆς ἱερᾶς καὶ πνευματικῆς Τραπέζης μετὰ καθαροῦ συνειδότος, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, εἰς συγχώρησιν πλημμελημάτων, εἰς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν, εἰς βασιλείας οὐρανῶν κληρονομίαν, εἰς παρρησίαν τὴν πρὸς σέ, μὴ εἰς κρῖμα ἢ εἰς κατάκριμα.

Σε εσένα εμπιστευόμαστε ὅλη μας τὴ ζωὴ καὶ τὴν ἐλπίδα, Δέσποτα φιλόανθρωπε, καὶ σε παρακαλοῦμε καὶ δεόμαστε καὶ ἱκετεύουμε- αξίωσέ μας να μεταλάβουμε τα ἐπουράνια καὶ φρικτὰ μυστήρια, αὐτῆς τῆς ἱερῆς καὶ πνευματικῆς τράπεζας με καθαρὴ συνείδηση, γιὰ να εξαλειφθοῦν οἱ ἁμαρτίες, να συγχωρηθοῦν τα παραπτώματά μας, ὥστε να ἔχουμε κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος, να κληρονομήσουμε τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, να ἔχουμε θάρρος ἀπέναντί σου καὶ να μὴ τιμωρηθοῦμε ἢ καταδικαστοῦμε.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικῶν Α΄ λυκείου, ΔΕ 23, σ. 133.

Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικὰ καὶ καλὴν ἀπολογία, τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, αἰτησώμεθα.

Ἀς ζητήσουμε ἀπὸ τον Κύριο τα τέλη της ζωῆς μας να εἶναι χριστιανικά, χωρίς πόνο, χωρίς ντροπή και ειρηνικά, και να ἔχουμε καλή ἀπολογία μπροστά στο φοβερό βῆμα του Χριστοῦ

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν
Πνεῦμα ἐπουράνιον,
εὔρομεν πίστιν ἀληθῆ,
ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες·
αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν.

Εἶδαμε το φως το αληθινό, πήραμε το επουράνιο ἅγιο Πνεῦμα, βρήκαμε πίστη ἀληθινή, προσκυνώντας την ἀδιαίρετη Τριάδα, γιατί αὕτη μας ἔσωσε.

Σχολικό βιβλίο Ὁρησκευτικῶν Α΄ λυκείου, ΔΕ 23, σ. 133.

5. «Ἡ λειτουργία μετὰ τη λειτουργία»

Φεύγοντας ἀπὸ το ναό και ἔχοντας ζήσει αὐτό που μας πρόσφερε ἡ Θεία Ευχαριστία, ενωμένοι με ὅλους τους χριστιανούς με το σύνδεσμο της εἰρήνης και της ἀγάπης, ξαναγαυρίζουμε στον κόσμο, για να πούμε και σ΄

άλλους τι προσφέρει στον άνθρωπο η Εκκλησία του Χριστού.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών Α΄ λυκείου, ΔΕ 15, σ. 87.

Οι ακολουθίες του νυχθημέρου

Οι ακολουθίες του νυχθημέρου είναι το σύνολο των προσευχών που αναγινώσκονται και ψάλλονται σε καθορισμένες ώρες της μέρας και της νύχτας ή σε ορισμένες περιστάσεις και αποτελούνται από ψαλμούς, δεήσεις, αναγνώσματα, ωδές και ύμνους.

Ο όρος ακολουθία σημαίνει την ορισμένη συνέχεια των λειτουργικών στοιχείων που απαρτίζουν μια τελετουργική προσευχή και συνεκδοχικά το σύνολο των ύμνων του ημερονυκτίου, ιδιαίτερα του εσπερινού και του όρθρου μιας συγκεκριμένης μέρας (π.χ. ακολουθία του Σαββάτου, της Τρίτης, του αγίου Νικολάου) ή μιας περιόδου του εκκλησιαστικού έτους (π.χ. ακολουθία Παρακλητικής, Τριωδίου, Πεντηκοσταρίου).

Οι ακολουθίες διακρίνονται σε τακτικές και έκτακτες. Οι τακτικές (ή κοινές) τελούνται καθημερινά στο ναό με τη συμμετοχή κλήρου και λαού ή και μόνο από τους πιστούς παραλλάσσοντας ή και παραλείποντας τα σημεία που αφορούν τον ιερέα. Ωστόσο οι ακολουθίες του νυχθημέρου διαφοροποιούνται σαφώς από την ατομική ελεύθερη αυτοσχέδια προσευχή, που δεν υπάγεται σε καμιά τυπική ως προς τη διάρθρωσή της απαίτηση. Οι έκτακτες τελούνται μόνο από ιερέα ή επίσκοπο και σε ορισμένες περιστάσεις. Οι τακτικές είναι: ο εσπερινός, το απόδειπνο, το μεσονυκτικό, ο όρθρος, οι ώρες, τα μεσώρια, και η ακολουθία της τράπεζας. Έκτακτες είναι: η θ. λειτουργία, τα άλλα μυστήρια, ο μικρός και μέγας αγιασμός, τα εγκαίνια ναού, οι παρακλήσεις, η ακολουθία του μνημοσύνου, το νεκρώσιμο τρισάγιο.

Τσάμης, Δ. (1985). Λειτουργική. Θεσσαλονίκη, σ. 25.

2. Οι χριστιανικές γιορτές και το σχέδιο της θείας οικονομίας

Τα θαυμαστά γεγονότα για τη σωτηρία του ανθρώπου πανηγυρίζονται με τις γιορτές της Εκκλησίας. Σκορπισμένες μέσα στο έτος, μας θυμίζουν την επίγεια ζωή του Κυρίου, της Υπεραγίας Θεοτόκου και των αγίων. Ξαναγεννιέται μέσα μας ο Χριστός, σταυρώνεται, ανασταίνεται. Γι' αυτό οι υμνογράφοι της Εκκλησίας στους ύμνους και οι Πατέρες στις ευχές χρησιμοποιούν τη λέξη «σήμερα» - «Σήμερα ὁ Χριστός γεννᾶται..».

«Σήμερα κρεμάται επί ξύλου...». Σήμερα, σαν να ήμαστε τότε παρόντες στο γεγονός, βλέπουμε την Ανάσταση. «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...». [...].

Οι γιορτές είναι εβδομαδιαίες και ετήσιες. Από τις εβδομαδιαίες η σπουδαιότερη είναι η Κυριακή, η ημέρα του Κυρίου, της Ανάστασής του. Είναι η σταθερή ημέρα τέλεσης της Θείας Ευχαριστίας. Είναι ακόμη η πρώτη ημέρα της εβδομάδας, ημέρα σωτηρίας και αναδημιουργίας. «Ὅπως η πρώτη δημιουργία άρχισε την ημέρα της Κυριακής, έτσι και η δεύτερη δημιουργία άρχισε πάλι από την Κυριακή» (Γρηγορίου Θεολόγου, Λόγος 44, 5, ΕΠΕ 5,226).

Εκτός από την Κυριακή, και οι άλλες ημέρες της εβδομάδας είναι για την Εκκλησία μας γιορτινές. Έτσι μαζί με τους καθιερωμένους αγίους τιμούμε: τη Δευτέρα τους αγγέλους, την Τρίτη τον Ιωάννη τον Πρόδρομο, την Τετάρτη το Σταυρό του Κυρίου, την Πέμπτη τους αποστόλους και τον Άγιο Νικόλαο, την Παρασκευή τα Πάθη του Κυρίου και το Σάββατο τους μάρτυρες. Το Σάββατο είναι ακόμη ημέρα μνήμης των νεκρών.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Α΄ λυκείου, ΔΕ 7, σ. 36-37.

3. Η λατρεία εξαγιάζει όλες τις πτυχές της ανθρώπινης ζωής

[...] Η ορθόδοξη λατρεία εξαγιάζει όλες τις σχέσεις και τις περιστάσεις της ανθρώπινης ζωής. Για την ίαση

των σωματικών ασθενειών δίνει το ιερό μυστήριο του ευχελαίου, για την ευλογία της συζυγικής ένωσης το ιερό μυστήριο του γάμου. Άσχετα όμως από τα ιερά αυτά μυστήρια, καθαγιάζει και όλες τις άλλες περιστάσεις της καθημερινής ζωής. Εύχεται για όσους είναι ασθενείς, για όσους πλέουν και οδοιπορούν, προσεύχεται για τις άσχημες καιρικές συνθήκες και τις θλιβερές περιστάσεις, για θεομηνίες και επιδρομές εχθρών, για λιμούς, λοιμούς, επιδημίες και ασθένειες. Επιπλέον, έχει καθιερώσει ειδικές ευχές για την έναρξη σχολικών μαθημάτων, για την τοποθέτηση θεμελίων λίθων, για τη σπορά της γης κ.ά. Στον κύκλο μάλιστα της αγιαστικής της ενεργείας περιλαμβάνονται και αγαθά αυτού του κόσμου. Έτσι, ευλογεί τα φυτά και τα άνθη και τα κλαδιά των δέντρων, τους καρπούς και τα σταφύλια. Η ορθόδοξη λατρεία θεραπεύει όχι μόνο τις ανάγκες της ψυχής, αλλά και του σώματος, αποσκοπώντας ταυτόχρονα να εξαγιάσει και ολόκληρη τη φυσική δημιουργία.

Θεοδώρου, Ανδρ. (1998). Η ουσία της Ορθοδοξίας. Αθήνα: Παρουσία, σ. 211.

Η λατρεία στην προοπτική του σήμερα και της καθημερινότητας.

Ευχή θ. Λειτουργίας του Μεγάλου Βασιλείου

Μνήσθητι, Κύριε, τοῦ περιστῶτος λαοῦ,
καὶ τῶν δι' εὐλόγους αἰτίας
ἀπολειφθέντων, καὶ ἔλεησον αὐτοὺς καὶ
ἡμᾶς, κατὰ τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου. Τὰ
ταμεῖα αὐτῶν ἔμπλησον παντὸς ἀγαθοῦ· τὰς συζυγίας
αὐτῶν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ
διατήρησον· τὰ νήπια ἔκθρεψον· τὴν
νεότητα παιδαγωγήσον· τὸ γῆρας
περικράτησον· τοὺς ὀλιγοψύχους
παραμύθησαι· τοὺς ἐσκορπισμένους
ἐπισυνάγαγε· τοὺς πεπλανημένους
ἐπανάγαγε καὶ σύναψον τῇ Ἁγίᾳ
σου Καθολικῇ, καὶ Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ. Τοὺς
ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων
ἐλευθέρωσον· τοῖς πλέουσι σύμπλευσον·
τοῖς ὁδοιποροῦσι συνόδευσον· χηρῶν
πρόστηθι· ὀρφανῶν ὑπεράσπισον·
αἰχμαλώτους ῥῦσαι· νοσοῦντας ἴασαι. Τῶν
ἐν βήμασι, καὶ μετάλλοις, καὶ ἐξορίαις, καὶ
πικραῖς δουλείαις, καὶ πάσῃ θλίψει καὶ
ἀνάγκῃ καὶ περιστάσει ὄντων,
μνημόνευσον, ὁ Θεός, καὶ πάντων τῶν
δεομένων τῆς μεγάλης σου εὐσπλαγχνίας·

Θυμήσου σπλαχνικά, Κύριε, το λαό που παρευρίσκει-
ται εδώ (στο ναό), καθώς και κείνους
που για εύλογη αιτία απουσιάζουν και ελέησε
αυτούς κι εμάς σύμφωνα με το πλήθος του ελέους
σου. Γέμισε τις αποθήκες τους με κάθε αγαθό.
Διατήρησε τους συζυγικούς δεσμούς μέσα σε
ειρήνη και ομόνοια. Ανάθρεψε τα νήπια-
παιδαγώγησε τη νεότητα- βοήθησε και στήριξε τα
γηρατιά- παρηγόρησε τους ολιγόψυχους- τους
σκορπισμένους συγκέντρωσέ τους- φέρε πίσω τους
πλανεμένους στην πίστη και ένωσέ τους με την
αγία, καθολική και αποστολική Εκκλησία σου.
Λευτέρωσε αυτούς που πειράζονται από ακάθαρτα
πνεύματα- ταξίδεψε μ' αυτούς που ταξιδεύουν
στη θάλασσα- συνόδεψε αυτούς που οδοιπορούν-
προστάτεψε τις χήρες- υπεράσπισε τα ορφανά-
λευτέρωσε τους αιχμαλώτους και θεράπευσε τους
αρρώστους. Θυμήσου εσύ ο σπλαχνικός Θεός αυτούς
που σύρονται στα δικαστήρια, τους
καταδικασμένους να δουλεύουν σε μεταλλεία, αυτούς
που βρίσκονται σε εξορίες και πικρές
δουλείες, καθώς και κείνους που είναι κάτω από
το βάρος κάθε θλίψης, ανάγκης και δύσκολης
περίστασης, και γενικά όλους που χρειάζονται τη
μεγάλη σου ευσπλαχνία.

καὶ τῶν ἀγαπῶντων ἡμᾶς καὶ τῶν
μισούντων, καὶ τῶν ἐντειλαμένων ἡμῖν
τοῖς ἀναξίοις εὐχεσθαι ὑπὲρ αὐτῶν.

Και αυτούς που μας
αγαπούν και κείνους που μας μισούν και όσους
παράγγειλαν σε μας τους ανάξιους
να προσευχηθούμε γι' αυτούς.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Α΄ λυκείου, ΔΕ 15, σ. 85.

Τελειώνοντας τη Διδακτική Ενότητα...

- ✓ Περιγράφουμε τη σχέση λατρείας και θρησκευτικότητας.
- ✓ Χρησιμοποιούμε βασικούς όρους της λατρευτικής γλώσσας του περιβάλλοντός μας.
- ✓ Αναγνωρίζουμε την επίδραση της εκκλησιαστικής λατρείας στη ζωή και την καθημερινότητα.

Σημειώνουμε...

.....

.....

.....

.....

2.3. ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Η προσευχή ως σχέση και επικοινωνία με τον Θεό.

1. Ιωάννης Χρυσόστομος: «Ο τόπος και ο τρόπος της προσευχής»

«Όταν ειπώ σε κάποιον: παρακάλεσε τον Θεό, ζήτησέ Του ό,τι θέλεις, ικέτευσέ Τον, απαντά: παρακάλεσα μία φορά, δύο φορές, τρεις, δέκα, είκοσι φορές κι ακόμη δεν έλαβα τίποτε. Να μη σταματήσεις την προσευχή, αδερφέ μου, ώσπου να λάβεις· δηλαδή η παράκληση στον Θεό για βοήθεια τελειώνει, όταν σου δοθεί εκείνο που ζητάς. Την προσευχή λοιπόν να τη σταματήσεις, όταν ικανοποιηθεί το αίτημά σου· ή καλύτερα ούτε τότε, αλλά να εξακολουθείς και πάλι να προσεύχεσαι. Και αν δε λάβεις, να ζητάς για να λάβεις· όταν όμως λάβεις, να ευχαριστήσεις επειδή έλαβες. Μπαίνουν πολλοί στο ναό, σχεδιάζουν και λένε αναρίθμητους στίχους προσευχής, και βγαίνουν χωρίς να ξέρουν τι είπαν· τα χείλη κινούνται, αλλ' η ακοή της ψυχής δεν ακούει. Συ ο ίδιος δεν ακούς την προσευχή σου, και θέλεις να την εισακούσει ο Θεός; Γονάτισα, λες· η σκέψη σου όμως πετούσε έξω· το σώμα σου ήταν μέσα στην Εκκλησία, αλλά ο νους σου έξω - το στόμα έλεγε την προσευχή, αλλά η σκέψη λογάριαζε τόκους, συμβόλαια, συναλλαγές, χωράφια, κτήματα, συναναστροφές φίλων. [...]

Και αν είσαι μέσα σε λουτρό, να προσεύχεσαι, και αν είσαι στο δρόμο, και αν είσαι στο κρεβάτι· όπου και αν είσαι, να προσεύχεσαι. Είσαι ναός του Θεού, να μη ζητάς τόπο· η εσωτερική διάθεση και η σκέψη χρειάζεται μόνο».

Περικοπή από τον λόγο του αγίου Ι. Χρυσοστόμου
«Εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῆς Χαναναίας» (Ε.Π. 52, 58).
Στο Θεοδώρου, Ευ. (1982¹⁴). Ανθολόγιο Πατερικών
Κειμένων. Αθήνα: ΟΕΔΒ, σ. 134-137.

2. Αντώνιος του Σουρόζ, Θέλει τόλμη η προσευχή

Η συνάντηση με τον Θεό, η συνάντηση με τον άνθρωπο, είναι δυνατά, όταν αγαπάει κανείς πολύ και τους δύο, έτσι που ο προσευχόμενος να μπορεί να ξεχνά τον εαυτό του, ν' αποσπάται από τον εαυτό του και να στρέφεται ολοκληρωτικά και προς τους δύο, για χάρη τους. Αυτός είναι ο βασικός όρος των «πρεσβειών» στην προσευχή.

[...] Πρέπει να παραδεχτούμε πως ο Θεός μπορεί και να είναι απών. Αυτή η απουσία φυσικά είναι υποκειμενική, αφού ο Θεός είναι πάντα παρών για τον καθένα μας. Μπορεί εν τούτοις να μείνει άορατος και δυσνόητος, να μας διαφεύγει. [...] Όταν ο Θεός δε μας προσφέρεται, όταν δεν είμαστε σε θέση να νιώσουμε την παρουσία Του, τότε πρέπει να βρούμε τη δύναμη να περιμένουμε με δέος και σεβασμό.

Υπάρχει όμως κι άλλο ένα στοιχείο σ' αυτή την υπο-

κειμενική απουσία του Θεού. Μια σχέση τότε μόνο μπορεί να είναι αληθινή, όταν συντελείται σε κλίμα αμοιβαίας ελευθερίας.

Συχνά νιώθουμε πως δεν έχουμε παρά ν' αρχίσουμε να προσευχόμαστε, για να υποχρεώσουμε τον Θεό να μας φανερωθεί· να Τον αναγκάσουμε να μας ακούσει, να μας επιτρέψει να νιώσουμε την παρουσία Του, να μας βεβαιώσει ότι μας ακούει. Αν ήταν έτσι, η σχέση δεν θα ήταν ελεύθερη, θα ήταν μηχανική, δε θα 'χε χαρά και αυθορμητισμό. Θα προϋπέθετε επιπλέον ότι βρισκόμαστε πάντοτε στην κατάλληλη φόρμα να δούμε τον Θεό.

[...] Μήπως η απουσία του Θεού από τη ζωή μας και από τις προσευχές μας δεν οφείλεται συχνά στο γεγονός ότι εμφανιζόμαστε σαν άγνωστοι σ' Αυτόν έτσι, που αν κάποτε βρισκόμαστε πρόσωπο με πρόσωπο μαζί Του δε θα Τον προσέχαμε ή δε θα Τον αναγνωρίζαμε; Κάτι τέτοιο δε συνέβαινε κι όταν ο Χριστός περπατούσε στους δρόμους της Ιουδαίας και της Γαλιλαίας; Πόσοι από τους σύγχρονούς Του δεν Τον συνάντησαν, δεν πέρασαν από δίπλα Του χωρίς να Τον γνωρίσουν ή ακόμα να υποπτευθούν ότι είχε κάτι ξεχωριστό επάνω Του; Κάπως έτσι δεν Τον είδαν τα πλήθη στο δρόμο προς τον Γολγοθά; Σαν έναν εγκληματία, σαν κάποιον που είχε ταραξει τη δημόσια τάξη και τίποτε άλλο; Κάπως έτσι δε σκεπτόμαστε τον Θεό, ακόμα κι αν είμαστε σε θέση να νιώσουμε κάπως την παρουσία Του; Και μήπως δεν Τον αποφεύγουμε γιατί καταλαβαίνουμε πως

θα ταραξεί και τις δικές μας ζωές, θα κλονίσει τις αξίες μας;

Υπ' αυτές τις συνθήκες δεν μπορούμε να περιμένουμε να Τον συναντήσουμε στην προσευχή μας [...]. Πρέπει να μάθουμε να κατανοούμε αυτή Του την απουσία και να κρίνουμε τους εαυτούς μας, μια και δε μας κρίνει ο Θεός.

[...] Μια συνάντηση με τον Θεό είναι μία πράξη ελευθερίας στην οποία ο Θεός έχει τον έλεγχο. Και μόνο όταν είμαστε ταπεινοί, και συγχρόνως αρχίζουμε να αγαπούμε τον Θεό, είναι που μπορούμε να υπομένουμε, ή ακόμη και να επωφελούμαστε από την απουσία Του.

[...] Ένας Πατέρας της Εκκλησίας μάς λέει ότι η προσευχή είναι σαν το βέλος. Είναι φτιαγμένο για να πετάξει, να πετύχει το στόχο του, να διασχίσει εμπόδια, αλλά πετάει μόνο αν εκτοξευτεί από ένα γερό τόξο που το χειρίζεται ένα στιβαρό χέρι. Και ευστοχεί μόνο όταν ο τοξότης σημαδεύει σωστά και σταθερά. Αυτό που λείπει από την προσευχή μας είναι συχνά αυτή η δύναμη της θέλησης, η αίσθηση της σοβαρότητας της καταστάσεώς μας.

Αντώνιος του Σουρόζ [Bloom, A.] (1996).
Θέλει τόλμη η προσευχή. Μτφρ. Δ. Κόκκινος.
Αθήνα: Ακρίτας, σ. 27, 37-38, 39, 41, 43, 46.

1. Προσευχή μέσα στην αναταραχή

Η [...] ιστορία είναι από το Γεροντικό.

Κάποιος ασκητής συναντά στα βουνά κάποιον άλλον ασκητή κι αρχίζουν μια συζήτηση στη διάρκεια της οποίας ο επισκέπτης εντυπωσιασμένος από το επίπεδο προσευχής του συνομιλητή του, τον ρωτά: «Γέροντα, ποιος σε δίδαξε να προσεύχεσαι αδιάκοπα;» Κι εκείνος, που είχε καταλάβει ότι ο επισκέπτης του ήταν άνθρωπος με βαθιά πνευματική πείρα, του απαντά: το 'λεγα αυτό στον καθένα, αλλά σε σένα θα το πω πως αληθινά ήταν οι δαίμονες που με δίδαξαν». Ο επισκέπτης τού λέει: «Νομίζω πως σε καταλαβαίνω, Γέροντα αλλά θα μπορούσες να μου εξηγήσεις λεπτομερέστερα με ποιο τρόπο σε δίδαξαν, για να σε καταλάβω καλύτερα;» Και τότε ο άλλος του διηγείται την εξής ιστορία: «Όταν ήμουν νέος, ήμουν αγράμματος και ζούσα σ' ένα μικρό χωριό στην πεδιάδα. Μια μέρα πήγα στην εκκλησία κι άκουσα το διάκο να διαβάζει την επιστολή του Παύλου που μας διδάσκει να προσευχόμαστε αδιαλείπτως. Ακούγοντας τα λόγια εκείνα ενθουσιάστηκα και φωτίστηκε η ψυχή μου. Και μετά την εκκλησία άφησα το χωριό, γεμάτος χαρά, και αναχώρησα στα βουνά για να ζήσω με την προσευχή και μόνο. Αυτή η διάθεση κράτησε μέσα μου για κάμποσες ώρες. Μετά έπεσε το σκοτάδι, έγινε κρύο κι άρχισα ν' ακούω αλλόκοτους ήχους, βήματα κι ουρλιαχτά. Μάτια που έλαμπαν στο σκοτάδι εμφανίστηκαν μπροστά μου. Τ' άγρια θηρία

βγήκαν από τις φωλιές τους ν' αναζητήσουν την τροφή που τους όριζε ο Θεός. Άρχισα να φοβάμαι, να φοβάμαι όλο και περισσότερο καθώς οι σκιές γίνονταν σκοτεινότερες. Πέρασα όλη τη νύχτα γεμάτος τρόμο από τους βηματισμούς, τα τριξίματα, τις σκιές, τ' αστραφτερά μάτια μέσ' στη νύχτα, την επίγνωση πως μου ήταν αδύνατο να στραφώ σε κάποιον για βοήθεια. Και τότε άρχισα να φωνάζω στον Θεό τις μόνες λέξεις που έρχονταν στο νου μου, λέξεις βγαλμένες μέσα από το φόβο μου: 'Κύριε Ιησού, υιέ Δαυίδ, ελέησέ με τον αμαρτωλό'. Έτσι πέρασε το πρώτο βράδυ. Το πρωί ο φόβος με είχε εγκαταλείψει, αλλά άρχισα να πεινάω. Αναζήτησα την τροφή μου στους θάμνους και στα λιβάδια, αλλά ήταν δύσκολο να ικανοποιήσω την πείνα μου. Και καθώς έπιασε να δύει ο ήλιος, ένιωσα τον τρόμο της νύχτας να ξανάρχεται. Άρχισα να κραυγάζω στον Θεό το φόβο και την ελπίδα μου. Έτσι πέρασαν μέρες, και μετά μήνες. Συνήθισα τους τρόμους της φύσης, αλλά ακόμη καθώς προσευχόμουν κάθε τόσο νέοι πειρασμοί και δοκιμασίες εμφανίζονταν. Οι δαίμονες, τα πάθη, άρχισαν να ορμούν επάνω μου απ' όλες τις μεριές και μόλις συνήθιζα να μη φοβάμαι τα θηρία της νύχτας, οι δυνάμεις του σκότους έπιασαν να λυσομανούν μέσα στην ψυχή μου.

Πιο δυνατά από πριν πρόφερα τις λέξεις στον Κύριο: 'Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησέ με'. Αυτός ο αγώνας συνεχίστηκε για χρόνια. Μια μέρα έφτασα τα όρια της αντοχής μου. Καλούσα ασταμάτητα τον Θεό με αγωνία και πάθος χωρίς να λαβαίνω απάντηση. Ο Θεός ήταν αλύγιστος και τότε, όταν και το τελευταίο νήμα της ελπί-

δας άρχισε να σπάει μέσα στην ψυχή μου, παραδόθηκα στον Κύριο και είπα: 'Μένεις σιωπηλός, δε Σε νοιάζει τι θα γίνω, αλλά δεν παύεις να είσαι ο Κύριος και Θεός μου' καλύτερα να πεθάνω εδώ που στέκω παρά να εγκαταλείψω την αναζήτησή μου'.

Τότε ξαφνικά ο Κύριος εμφανίστηκε μπρος μου και ειρήνη απλώθηκε μέσα και γύρω μου. Ο κόσμος ολόκληρος, που μου φαινόταν σκοτεινός, τώρα φαινόταν λουσμένος στο άγιο φως, να λάμπει κάτω από τη χάρη της Θεϊκής παρουσίας, που συντηρεί το κάθε δημιούργημά Του. Και αμέσως μετά σ' ένα ξέσπασμα αγάπης κι ευγνωμοσύνης, πρόφερα στον Κύριο τη μόνη προσευχή που μπορούσε να εκφράσει όλα μου τα αισθήματα: 'Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησέ με τον αμαρτωλό'. Κι από τότε στη χαρά, στη δοκιμασία, στον πειρασμό και τον αγώνα ή σε στιγμές που η ειρήνη με καταλαμβάνει, αυτά τα λόγια ξεπηδούν απ' την καρδιά μου. Είναι ένας ύμνος χαράς, είναι η κραυγή μου προς τον Θεό, είναι η προσευχή μου και η μετάνοιά μου».

Το παράδειγμα του άγνωστου αυτού ασκητή δείχνει πως η δοκιμασία, η απελπισία κι η ταραχή κάνουν αυτές τις λέξεις της «προσευχής του Ιησού» να ξεπηδούν από μέσα μας· αυτή η απεγνωσμένη κραυγή που είναι βγαλμένη από μιαν ελπίδα πιο δυνατή κι από την ίδια την απόγνωση, που ξεπήδησε απ' αυτήν, αλλά τη νίκησε.

Αντώνιος του Σουρόζ [Bloom, A.] (1996).
Θέλει τόλμη η προσευχή. Μτφρ. Δ. Κόκκινος.
Αθήνα: Ακρίτας, σ. 47-50.

2. Κομποσχοίνι

Κομποσχοίνι

Κομποσκοίνι ή Κομβοσχοίνι ονομάζεται ένα σχοινί από, συνήθως, μαύρο μάλλινο ή μεταξένιο νήμα πλεγμένο σε κόμπους. Πρόκειται για ένα βοήθημα προσευχής για μοναχούς, κληρικούς αλλά και λαϊκούς της Ορθόδοξης Χριστιανικής θρησκείας. [...] Παρόμοια βοηθήματα προσευχής για μοναχούς ή και λαϊκούς υπάρχουν και σε άλλες θρησκείες και παραδόσεις, γνωστά με άλλα ονόματα [...]. Στην προσευχή με κομποσκοίνι, που βοηθά πολύ στη συγκέντρωση του νου, ακολουθείται συγκεκριμένη τεχνική μέθοδος. Σε κάθε κόμπο που περνά ανάμεσα στα δάχτυλά του ο προσευχόμενος, λέει αλληλοδιαδόχως τις ευχές: «Κύριε Ιησού Χριστέ,

ελέησόν με τον αμαρτωλόν», «Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς», «Άγιοι του Θεού, πρεσβεύσατε υπέρ υμών». Είναι δυνατόν να λέγεται και μόνη η ευχή Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με τον αμαρτωλόν.

λήμμα «κομποσχοίνι», Wikipedia

Τρόποι και είδη προσευχής (ευχαριστία, αίτηση, μετάνοια, δοξολογία / κοινή-ατομική, τυπική-αυθόρμητη, αδιάλειπτη προσευχή).

Ο Χριστός προσεύχεται

81

Μκ 1,

α'

35 Το πρωί, πολύ πριν ακόμα φέξει, ο Ιησούς βγήκε έξω και πήγε σε ένα ερημικό μέρος, και εκεί προσευχόταν.

- Λκ 5,** **15** Η φήμη του απλωνόταν όλο και περισσότερο, και πλήθος ανθρώπων πήγαιναν κοντά του να τον ακούσουν και να τους θεραπεύσει από τις αρρώστιες τους. Εκείνος όμως αποσυρόταν σε ερημικά μέρη
- 16** και προσευχόταν.
- Λκ 6,** **12** Εκείνες τις ημέρες ανέβηκε ο Ιησούς στο βουνό για να προσευχηθεί. Όλη τη νύχτα προσευχόταν² στον Θεό.
- Μτ 26,** **36** ... ο Ιησούς (στη Γεθσημανή)... λέει στους μαθητές: "... θα πάω λίγο παραπέρα να προσευχηθώ".
- 39** Κι αφού απομακρύνθηκε λίγο, έπεσε με το πρόσωπο στη γη και προσευχόταν με τούτα τα λόγια: "Πατέρα μου, αν είναι δυνατόν, ας μην πιω αυτό το ποτήρι· όμως ας μη γίνει το δικό μου θέλημα αλλά το δικό σου".
- Λκ 22,** **44** Η αγωνία τον κυρίεψε και προσευχόταν πιο πολλή ώρα. Ο ιδρώτας του γινόταν σαν σταγόνες αίματος και έπεφτε στη γη.
- β'**

Μτ 7,

- 7** "Ζητάτε και θα σας δοθεί, ψάχνετε και θα βρείτε, χτυπάτε την πόρτα και θα σας ανοιχτεί.
- 8** Γιατί όποιος ζητάει λαβαίνει και όποιος ψάχνει βρίσκει και όποιος χτυπά του ανοίγεται. ...
- 9** ποιος από σας, αν του ζητήσει το παιδί του ψωμί, θα του δώσει λιθάρι;
- 10** Ή, αν του ζητήσει ψάρι, θα του δώσει φίδι;
- 11** Αφού λοιπόν εσείς... ξέρετε να δίνετε στα παιδιά σας καλά πράγματα, πολύ περισσότερο ο ουράνιος Πατέρας σας θα δώσει αγαθά σε όσους του τα ζητούν"

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Β΄ Γυμνασίου, ΔΕ 19, σ. 80.

Η προσευχή ως μεταμορφωτική δύναμη στην ορθόδοξη παράδοση.

Λ. Τολστόι, Οι τρεις ερημίτες (1886).

Ένας επίσκοπος ταξίδευε με καράβι [...]· στο ίδιο πλοίο επέβαιναν κι ένα πλήθος προσκυνητές [...]. Ανέβηκε και ο επίσκοπος στο κατάστρωμα και, καθώς περπατούσε πάνω κάτω, είδε μερικά άτομα που έστεκαν κοντά στην πλώρη και άκουγαν έναν ψαρά που έδειχνε τη θάλασσα και κάτι τους έλεγε. [...]

«Μην ενοχλείστε από την παρουσία μου», είπε ο επίσκοπος. «Ήρθα ν' ακούσω τι έλεγε τούτος ο καλός άνθρωπος».

«Ο ψαράς μας έλεγε για τους ερημίτες», αποκρίθηκε κάποιος [...]

«Ποιους ερημίτες;» ρώτησε ο επίσκοπος [...]. «Πες μου γι' αυτούς. Θα 'θελα να μάθω. Τι έδειχνες;».

«Έδειχνα ένα μικρό νησί που μπορείτε να το δείτε τώρα εκεί πέρα», απάντησε ο άνδρας [...]. «Αυτό είναι το νησί όπου ζουν οι ερημίτες, με σκοπό τη λύτρωση των ψυχών τους».

[...] «Θα επιθυμούσα να τους δω», είπε ο επίσκοπος, «και θα σε πληρώσω για τον κόπο σου και για την καθυστέρηση. Δώσε μου μια βάρκα, σε παρακαλώ».

[...] Όταν έφτασαν σε μικρή απόσταση από το νησί, είδαν τρεις γέροντες, έναν ψηλό με ένα κομμάτι ψαθιού

ζωσμένο στη μέση του, έναν κοντότερο μ' ένα κουρελιασμένο αγροτικό χιτώνιο κι έναν πολύ γηραλέο, καμπουριασμένο από τα χρόνια, που φορούσε ένα παλιό ράσο — και οι τρεις να στέκονται πιασμένοι χέρι χέρι.

Οι άνδρες [...] σταμάτησαν τη βάρκα χρησιμοποιώντας τον γάντζο, ενώ ο επίσκοπος κατέβαινε στη στεριά.

Οι γέροντες υποκλίθηκαν μπροστά του, κι εκείνος τους έδωσε την ευλογία του, κάτι που τους έκανε να υποκλιθούν βαθύτερα. Κατόπιν ο επίσκοπος άρχισε να τους μιλά.

«Άκουσα», είπε, «ότι εσείς, οι θεοσεβείς άνθρωποι, ζείτε εδώ για να σώσετε τις ψυχές σας και προσεύχεστε στον Κύριο Ημών Ιησού Χριστό για τον πλησίον σας. Εγώ, ένας ανάξιος υπηρέτης του Χριστού, κλήθηκα, ελέω Θεού, να φυλάξω και να διδάξω το ποίμνιό Του. Θέλησα να δω κι εσάς επίσης, τους δούλους του Θεού, και να κάνω ό,τι μπορώ για να σας μεταφέρω το λόγο Του».

Οι τρεις γέροντες αλληλοκοιτάχτηκαν χαμογελώντας, αλλά παρέμειναν σιωπηλοί.

«Πείτε μου», είπε ο επίσκοπος, «τι κάνετε για να σώσετε τις ψυχές σας και πώς υπηρετείτε τον Θεό σ' αυτό το νησί;»

Ο δεύτερος ερημίτης αναστέναξε και κοίταξε τον γηραιότερο, τον πιο μεγάλο απ' όλους. Ο τελευταίος χαμογέλασε και είπε:

«Δεν ξέρουμε πώς να υπηρετήσουμε τον Κύριο. Εμείς απλώς υπηρετούμε και υποστηρίζουμε ο ένας τον άλλον, δούλε του Θεού».

«Ναι, αλλά πώς προσεύχεστε στον Θεό;» ρώτησε ο επίσκοπος.

«Προσευχόμαστε ως εξής», αποκρίθηκε ο ερημίτης. «Τριάς εσύ, Τριάς εμείς, ελέησον ημάς».

[...] Ο επίσκοπος χαμογέλασε.

«Φαίνεται πως κάτι ακούσατε για την Αγία Τριάδα», είπε. «Αλλά δεν προσεύχεστε σωστά. [...] Ακούστε και επαναλάβετε μετά από μένα: “Πάτερ ημών”».

Και ο πρώτος γέροντας είπε μετά απ' αυτόν, «Πάτερ ημών», είπε και ο δεύτερος «Πάτερ ημών» και συμπλήρωσε και ο τρίτος «Πάτερ ημών».

«Ο εν τοις ουρανοίς», συνέχισε ο επίσκοπος.

Ο πρώτος ερημίτης είπε, «Ο εν τοις ουρανοίς», αλλά ο δεύτερος πρόφερε αδέξια τις λέξεις και ο τρίτος δεν μπόρεσε να τις πει σωστά. [...]

Ο επίσκοπος δεν έφυγε παρά αφού τους έμαθε όλη

την Κυριακή Προσευχή, ώστε να μην την επαναλαμβάνουν μόνο μετά απ' αυτόν, αλλά να τη λένε μόνοι τους. [...]

[...] Μόλις ο επίσκοπος έφτασε στο καράβι και επιβίβαστηκε, βίραραν την άγκυρα και ξεδίπλωσαν τα πανιά. [...] Ο επίσκοπος δεν ήθελε να κοιμηθεί αλλά καθόταν μόνος στην πρύμνη. [...] Ευχαρίστησε τον Θεό που τον έστειλε να διδάξει και να βοηθήσει τους τρεις θεοσεβόμενους. [...] Ξαφνικά είδε κάτι λευκό και λαμπερό, πάνω στο φωτεινό μονοπάτι που χάραζε το φεγγάρι στη θάλασσα. [...] Σηκώθηκε και είπε στον τιμονιέρη:

«Κοίταξε εκεί, τι να 'ναι τούτο, φίλε μου; Τι να 'ναι τούτο;» επανέλαβε ο επίσκοπος, αν και τώρα έβλεπε καθαρά τι ήταν — οι τρεις ερημίτες που έτρεχαν πάνω στο νερό κι άστραφταν πάλλευκοι, τα γκρίζα γένια τους έλαμπαν και πλησίαζαν το καράβι θαρρείς κι αυτό δεν κινούνταν καθόλου.

Ο τιμονιέρης κοίταξε και παράτησε τρομαγμένος το τιμόνι.

«Ω, Κύριε των Δυνάμεων! Οι ερημίτες τρέχουν ξοπίσω μας πάνω στο νερό θαρρείς και πατάνε σε στεριά!»

Οι επιβάτες που τον άκουσαν πετάχτηκαν πάνω και στριμώχτηκαν στην πρύμνη. Είδαν τους ερημίτες να καταφτάνουν, πιασμένους χέρι χέρι, και τους δύο ακρινούς να κάνουν νόημα στο πλοίο να σταματήσει. Και οι τρεις γλιστρούσαν πάνω στο νερό χωρίς να κουνάνε τα πόδια τους. Προτού μπορέσει το καράβι να σταματήσει,

οι ερημίτες το είχαν φτάσει και, σηκώνοντας τα κεφάλια τους, άρχισαν και οι τρεις να μιλούν με μια φωνή:

«Ξεχάσαμε αυτά που μας έμαθες, δούλε του Θεού. Όσο τα επαναλαμβάναμε τα θυμόμασταν αλλά, μόλις σταματήσαμε να τα λέμε για λίγο, μας ξέφυγε μια λέξη και τώρα τις χάσαμε όλες. Δεν μπορούμε να θυμηθούμε τίποτα. Δίδαξέ μας ξανά».

Ο επίσκοπος έκανε το σταυρό του και σκύβοντας πάνω από την κουπαστή είπε:

«Η δική σας προσευχή είναι που θα φτάσει στον Κύριο, άγιοι άνθρωποι. Εγώ δεν είμαι σε θέση να σας μάθω προσευχές. Προσευχηθείτε εσείς για μας τους αματωλούς».

Και ο επίσκοπος υποκλίθηκε βαθιά μπροστά τους τρεις γέροντες· κι εκείνοι γύρισαν και επέστρεψαν πίσω, πάνω από τη θάλασσα. Κι ένα φως έλαμπε, μέχρι το χάραμα, στο σημείο όπου είχαν χαθεί.

Τολστόι, Λ. (2006). Οι τρεις ερημίτες.

Μτφρ. Γ. Κονδύλης.

Εικονογρ. Ν. Αφεντουλίδου,

Αθήνα: Μαΐστρος.

Η προσευχή ως άθλημα

Η προσευχή αυτή είναι μέγα δώρον του ουρανού προς τον άνθρωπον και την ανθρωπότητα.

Πόσον σημαντική είναι η διαμονή (ίνα μη είπω η άσκησις) εν τη προσευχή, μαρτυρεί και αυτή η πείρα. Θεωρώ επιτρεπτόν να παραβάλω ταύτην προς την φυσικήν ζωήν του κόσμου ημών και να φέρω παραδείγματα εκ των γνωστών εις ημάς γεγονότων της συγχρόνου επικαιρότητος. Οι αθληταί, προετοιμαζόμενοι δια τους προκειμένους εις αυτούς αγώνας, επαναλαμβάνουν επί μακρόν τας αυτάς ασκήσεις, ώστε να εκτελέσουν κατά την στιγμήν της διεξαγωγής αυτών ταχέως και μετά βεβαιότητος, και τρόπον τινά μηχανικώς, πάσας τας κινήσεις, τας οποίας ήδη καλώς αφωμοίωσαν. Εκ του αριθμού των ασκήσεων εξαρτάται και η ποιότης της αποδόσεως.

Σαχάρωφ, αρχιμανδρίτης Σωφρόνιος (1993).

Περί προσευχής. Έσσεξ: Ιερά Μονή

Τιμίου Προδρόμου, σ. 156-157.

2.4. ΓΙΟΡΤΗ

Ο εορτασμός σε εβδομαδιαία και ετήσια βάση στην Ορθόδοξη Εκκλησία.

1. Το θεολογικό νόημα της γιορτής και ο καθαγιασμός του χρόνου

Ο Χριστιανισμός είναι αναμφιβόλως θρησκεία ‘εξ αποκαλύψεως’. Η αποκάλυψη όμως αυτή δεν αφορά στο εορτολόγιο, πολύ δε περισσότερο στο ημερολόγιο. Αυτά ή προϋπήρχαν του χριστιανισμού, όπως τα ημερολόγια, ή διαμορφώθηκαν μέσα στους κόλπους της Εκκλησίας με την πάροδο των αιώνων επί τη βάσει στοιχείων παλαιότερων του χριστιανισμού ή και νέων. Μέσα στην Καινή Διαθήκη [...] δεν υπάρχει προδιαγραφή ούτε για τον τρόπο μετρήσεως του κοσμικού χρόνου ούτε για τον καταρτισμό του εορτολογίου. [...] Έτσι και ο κοσμικός χρόνος γίνεται τύπος του μέλλοντος αιώνας και πρόγευση της μελλούσης ζωής [...].

Τη μεταμόρφωση αυτή του κοσμικού χρόνου επέτυχε η Εκκλησία, με την καθοδήγηση ασφαλώς του αγίου Πνεύματος, διά του εορτολογίου της. Η μεταμόρφωση δε αυτή και υπέρβαση συνίσταται στο ότι το ημερολόγιο γίνεται εορτολόγιο. Ο κατάλογος των ημερών μετατρέπεται σε κατάλογο εορτών. Όλες οι ημέρες του έτους επενδύονται με ένα ιερό περιεχόμενο, έτσι ώστε

η διαδοχή των ημερών να γίνεται διαδοχή εορτών. Έτσι όλος ο βίος του πιστού γίνεται μια διαρκής εορτή, όπως εμφαντικά τονίζουν οι πατέρες. Ζη στη γη, αλλά στον ουρανό πολιτεύεται. [...]

Εξ άλλου με το εορτολόγιό της η Εκκλησία προγεύεται την υπέρχρονη πραγματικότητα της ουρανίου βασιλείας ουσιαστικά καταργώντας τον κοσμικό χρόνο, αφού γεγονότα του παρελθόντος τα φέρνει κάθε φορά στη μνήμη της όχι σαν άπαξ τελεσθέντα, αλλά σαν κατ' έτος, και καθ' ημέραν ακόμα, πραγματικά και μυστηριακά επαναλαμβανόμενα. Όταν δηλαδή γιορτάζει επί παραδείγματι τη γέννηση, [...], την ανάσταση του Χριστού, [...] δεν τα θυμάται απλώς, αλλά τα ξαναζει ως παρόντα, όπως ακριβώς όλα για το Θεό είναι παρόντα, είτε έγιναν στο παρελθόν, είτε γίνονται τώρα ή θα γίνουν στο μέλλον. Έτσι βιώνει την ανάσταση του Χριστού την ημέρα του Πάσχα κάθε έτους σαν 'σήμερα', σαν την ημέρα δηλαδή της ιστορικής Κυριακής αναστάσεως του έτους 33μ.Χ. Η υμνογραφία μας σαφώς απηχεί αυτή την πατερική θεολογική αντίληψη για το λειτουργικό χρόνο όταν σε κάθε γιορτή διαρκώς επαναλαμβάνει και βεβαιώνει ότι το εορταζόμενο γεγονός δεν έγινε μόνο τον καιρό εκείνο της θείας επί γης παρουσίας, αλλά γίνεται, τρόπον τινά επαναλαμβάνεται και 'σήμερα' το τότε τελεσθέν εφάπαξ. [...]

Αυτή η υπέρβαση του κοσμικού χρόνου και η είσοδος στο θείο λειτουργικό χρόνο έχει κι άλλες συνέπειες

ακόμα περισσότερο ριζοσπαστικές. Το 'σήμερον' δεν αφορά μόνο στην κατ' έτος μυστηριακή επανάληψη του ιερού γεγονότος, αλλά θραύοντας κι αυτό το καιρικό σχήμα διαχέεται στον καθημέραν βίο της Εκκλησίας. Έτσι γιορτάζουμε την ανάσταση του Κυρίου κατά το Πάσχα κάθε χρόνο, αλλά και κάθε Κυριακή [...]. Κι όχι μόνο κάθε Κυριακή, αλλά σε κάθε λειτουργία, οποιαδήποτε ημέρα της εβδομάδος, κι αν τελεσθεί.

[...] Για τον [...] άνθρωπο η κατ' έτος επανάληψη των ιερών σωτηριωδών γεγονότων και η παρουσία των ιερών προσώπων των αγίων κατά την καθιερωμένη ημέρα της ετήσιας μνήμης τους, παραμένει σταθερό σημείο αναφοράς σ' αυτά και αφορμή οικειώσεως του μηνύματός τους και βιωματικής προσεγγίσεως σ' αυτό. Αυτό ακριβώς εκμεταλλευόμενη η Εκκλησία φορτίζει τις ημέρες αυτές μ' όλο το διδακτικό περιεχόμενο που προσιδιάζει στην κάθε μια, μυώντας έτσι τους πιστούς στο μυστήριο της σωτηρίας με κάθε δυνατό κατηχητικό τρόπο, με το ανάγνωσμα, την υμνολογία, το κήρυγμα, την εικόνα και με αισθητότερες ακόμα αναπαραστάσεις των ιερών αυτών γεγονότων, όπου τούτο ήταν δυνατό και σκόπιμο (βάπτισμα του Κυρίου, σταύρωση, ταφή, ανάσταση κ.λπ.). Έτσι, [...] κάθε έτος αποτέλεσε, με το ενυφασμένο σ' αυτό εορτολόγιο, την μικρογραφία της ιστορίας του κόσμου, του απολυτρωτικού έργου του Κυρίου. [...] Η επαναφορά δε κατ' έτος των ίδιων εορτολογικών θεμάτων δεν αποτελεί αιτία κορεσμού και ανιαρή υπόθεση ρουτίνας, αλλά αφορμή ανανεώσεως

της κατηχήσεως και εμπεδώσεως της διά της επαναλήψεως που είναι ‘μητέρα της μαθήσεως’, νέων εμβασύνσεων στα θέματα της πίστεως και ενδεχομένως νέων αποφάσεων και προαγωγής στην εν Χριστώ ζωή. Έτσι αποκτά νόημα και η λαϊκή ευχή, που συνδέεται με τους επί μέρους μεγάλους εορτολογικούς σταθμούς: ‘και του χρόνου’ ή ‘χρόνια πολλά’. Δεν πρόκειται απλώς για ευχή για την παράταση της επιθυμητής οπωσδήποτε επίγειας ζωής, αλλά παροχής νέων ευκαιριών μαθητείας στο σχολείο της Εκκλησίας και οικειώσεως των σωτηριωδών αληθειών της πίστεως. Όπως οι εικόνες είναι το ‘βιβλίο των αγραμμάτων’, έτσι και το εορτολόγιο είναι το σχολείο των πιστών, γραμματισμένων και αγραμμάτων».

Φουντούλης, Ι. (1993). Λειτουργική Α΄. Εισαγωγή στη Θεία Λατρεία. Θεσσαλονίκη, σ. 112-116.

2. Ορθόδοξο εορτολόγιο

[...] Η Εορτή είναι ένα πολυδιάστατο γεγονός² με υπαρξιακές παραμέτρους, όπως και η Λειτουργία. Το

² Είναι σίγουρα πιο εύστοχο το να μιλούμε για ‘το γεγονός της Εορτής’, για ‘το γεγονός της Λειτουργίας’, για ‘το γεγονός της Εκκλησίας’, από το να δίδουμε ψυχρούς ορισμούς (που τελικά δεν μπορούν να αποδώσουν τις πραγματικότητες αυτές) ή να μιλούμε για την ‘έννοια’ της Εορτής, κ.λπ.

εορτάζουν λοιπόν [...] δεν μπορεί να περιοριστεί στη συμμετοχή σε κάποια συγκέντρωση και στην τέλεση κάποιων ενεργειών, αλλά απαιτεί βαθύτερη ανάλυση για να εισέλθει κανείς στο πολυδιάστατο νόημα της πράξης αυτής.

[...] Ο σημερινός κόσμος ξεχνάει σιγά σιγά την έννοια της εορτής, δε μαθαίνει πια να γιορτάζει. Πολλά από τα υπαρξιακά προβλήματα του σύγχρονου ανθρώπου συνδέονται με το γεγονός αυτό. 'Βίος ανεόρταστος μακρή οδός απανδόκευτος'. Το εορτάζειν είναι τέχνη, είναι πολιτισμός.

Ανέκαθεν ο άνθρωπος εορτάζει, χαρίζοντας μ' αυτόν τον τρόπο νόημα στη ζωή του, ελευθερώνοντάς την από το ζωώδη ρυθμό της δουλειάς και της ξεκούρασης. Η γιορτή δεν είναι απλώς ένα 'διάλειμμα' της δουλειάς, αλλά η δικαίωσή της, ο καρπός της, η 'μυστηριακή μεταμόρφωσή της' σε χαρά και ελευθερία. «Κάθε γιορτή γιορτάζει το Είναι, έχει ως θέμα της την κατάφαση του Είναι. Οι άνθρωποι γιορτάζουν ούτως ώστε να επιβεβαιώνουν κάθε φορά με νέο τρόπο ή να επιβεβαιώνεται από τους άλλους ανθρώπους το δικό τους Είναι, αυτό των άλλων και του κόσμου, ανάλογα με τις καταστάσεις και τις αφορμές (γενέθλια, όλα τα μεγάλα γεγονότα της ζωής όπως η γέννηση των παιδιών, οι γάμοι, επέτειοι, ακόμη κι ο θάνατος!). Προβαίνουν σ' αυτή την κατάφαση εορταστικά, δηλ. με μη συνηθισμένα μέσα και μ' έναν τρόπο που υπερβαίνει τα πλαίσια της καθημερινότητας [...]. Εξαιτίας αυτού του βασικού χαρακτήρα της

κατάφασης του Είναι η φύση κάθε γιορτής είναι θρησκευτική, ακόμη κι όταν η σχέση αυτή με το υπερφυσικό επισκιάζεται από πολλά άλλα πράγματα [...].

«Σε τελική ανάλυση σε κάθε γιορτή γιορτάζεται πάντοτε ο Θεός, στον Οποίο χρωστούν την ύπαρξή τους όλα τα υπαρκτά, ο Οποίος θέλει τη Δημιουργία και τη διατηρεί αδιάκοπα στο Είναι [...]».

Ο Θεός είναι η πηγή της ζωής [...]. Η ζωή της Αγίας Τριάδας είναι [...] η αυθεντική ζωή, η αυθεντική κοινωνία των τριών προσώπων, των τριών θείων υποστάσεων, η αυθεντική αγάπη. Γι' αυτό και η ζωή αυτή είναι η κατεξοχήν γιορτή του κόσμου.

Στην παράδοση της Εκκλησίας η αιώνια αυτή γιορτή αποδίδεται με τον όρο 'ουράνια Λειτουργία'. Τον όρο αυτό τον συναντούμε ήδη στην Καινή Διαθήκη, στην Προς Εβραίους επιστολή και στην Αποκάλυψη. Η επίγεια Λειτουργία αποτελεί μία εικόνα, μία μίμηση, μία αντανάκλαση της ουράνιας Λειτουργίας, της ουράνιας Εορτής που τελείται αδιαλείπτως ενώπιον του θρόνου του Θεού. [...]. Ο κατεξοχήν λειτουργός της Εκκλησίας, ο μόνος αρχιερέυς, είναι ο ίδιος ο Χριστός, ο Οποίος μέσω των επισκόπων και των πρεσβυτέρων της Εκκλησίας επιτελεί την αναίμακτη προσφορά και θυσία προς τον Πατέρα Του. Η ανθρωπότητα, μέσω της Εκκλησίας (η Εκκλησία δηλαδή), μετέχει αυτής της ουράνιας Λειτουργίας κι έτσι σώζεται, αποκτώντας Θεία Κοινωνία.

Εν Χριστώ και εν Αγίω Πνεύματι ολόκληρη η ζωή

της Εκκλησίας είναι μια γιορτή, μία συμμετοχή στην κατεξοχήν γιορτή της Βασιλείας των Ουρανών. Η γιορτή αυτή δεν εξαρτάται από τίποτε σ' αυτό τον κόσμο, δεν είναι γιορτή για κάποιο 'έργο' ή 'επιτυχία' αυτού του κόσμου. Έχει αποκαλυφθεί στον κόσμο, έχει δοθεί ως δώρο στον κόσμο. Γι' αυτό και η χαρά που προέρχεται απ' αυτήν είναι άδολη και απέραντη, γνήσια. Η αποκάλυψη αυτή, το δώρο αυτό, έχει μετατρέψει ολόκληρη τη ζωή του χριστιανού σε χαρά...

Μπασιούδης, Γ. πρωτ. (2011). Ορθόδοξο εορτολόγιο και λειτουργική ζωή στη Γερμανία. Στο Συλλογ. Ποιμαντική της Ορθοδόξου Διασποράς. Τόμος προς τιμήν του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ιταλίας και Μελίτης κ. Γενναδίου, σ. 6.

3. Οι χριστιανικές γιορτές και το σχέδιο της θείας οικονομίας

Οι ετήσιες γιορτές διαιρούνται σε: Δεσποτικές (προς τιμήν του Δεσπότη Χριστού), Θεομητορικές (προς τιμή της Μητέρας του Θεού) και σε εορτές των αγίων. Οι Δεσποτικές γιορτές χωρίζονται σε κινητές και ακίνητες. Το Πάσχα δε γιορτάζεται κάθε χρόνο την ίδια ημερομηνία, είναι δηλαδή γιορτή κινητή. Στον κύκλο του κινούνται και άλλες κινητές γιορτές. Είναι οι Κυριακές του Τριωδίου πριν από το Πάσχα (Μαρία Αιγύπτια, Ιωάννης Κλίμακος κ.ά.) και του Πεντηκοσταρίου μετά το Πάσχα

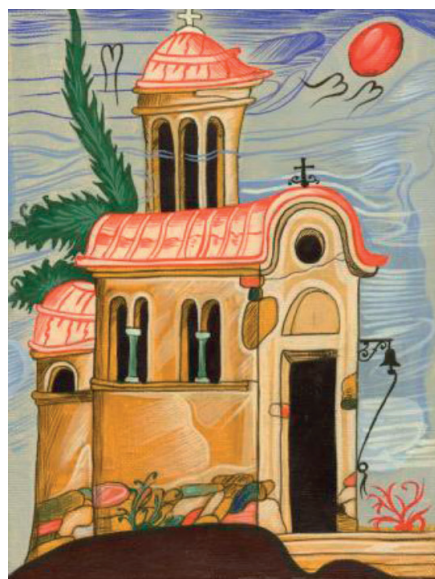
(Ζωοδόχος Πηγή, Ανάληψη, Πεντηκοστή, εορτή του Αγ. Πνεύματος κ.ά.). Η γιορτή του Αγ. Γεωργίου (23 Απριλίου), μετακινείται στη δεύτερη μέρα του Πάσχα, όταν η 23 Απριλίου πέφτει μέσα στη Μεγάλη Σαρακοστή.

Τα Χριστούγεννα, γιορτάζονται πάντοτε στις 25 Δεκεμβρίου και είναι ακίνητη γιορτή. Με κέντρο τα Χριστούγεννα, έχουμε γιορτές των οποίων η ημερομηνία δεν αλλάζει (Περιτομή, Υπαπαντή, Ευαγγελισμός).

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Α΄ λυκείου, ΔΕ 7, σ. 38.

Οι γιορτές στην Ορθόδοξη Εκκλησία, στις άλλες χριστιανικές παραδόσεις και στις μονοθεϊστικές θρησκείες.

1. Οι γιορτές στην Ορθόδοξη Εκκλησία

Παίρνοντας ως χρονολογική αφετηρία την αρχή της

ινδίκτου, δηλαδή την 1^η Σεπτεμβρίου, που ήταν πρωτοχρονιά κατά τους αιώνες της διαμορφώσεως του εορτολογίου μας, διακρίνουμε κάποια προσπάθεια διατήρησης της ιστορικής συνέχειας στις βασικές τουλάχιστον εορτές, όπου τούτο ήταν δυνατό. Έτσι η σύλληψη του Προδρόμου, το πρώτο γεγονός της ευαγγελικής ιστορίας, τοποθετείται στις 23 Σεπτεμβρίου, στην παλαιά πρώτη του έτους, και η γέννηση της Θεοτόκου στις 8 Σεπτεμβρίου πιθανόν μετά τη μετάθεση της πρωτοχρονιάς στην 1^η του μηνός αυτού. Έπονται τα εισόδια της Θεοτόκου και η εορτή των Χριστουγέννων, με τις μνήμες των προφητών που ελκύσθηκαν στην προεόρτιο περίοδό της, η περιτομή, η υπαπαντή, τα γεγονότα του πάθους και της αναστάσεως και η πεντηκοστή και το έτος κατακλείεται τον Αύγουστο με την κοίμηση της Θεοτόκου και το θάνατο του Βαπτιστού. Πλήρης ιστορική κατάταξη δεν ήταν εξ υπαρχής δυνατή, αφού, με βάση τον προσδιορισμό των Χριστουγέννων στις 25 Δεκεμβρίου, θα έπρεπε ο ευαγγελισμός να τοποθετηθεί εννιά μήνες πριν (25 Μαρτίου), έξι μήνες πριν από αυτόν η σύλληψη του Βαπτιστού (23 Σεπτεμβρίου) και εννιά μήνες μετά η γέννησή του (24 Ιουνίου), όπως και η σύλληψη της αγίας Άννης εννέα μήνες πριν από το γενέσιον της Θεοτόκου (9 Δεκεμβρίου – 8 Σεπτεμβρίου). Πάντοτε υπήρχε η έννοια της συμβατικότητας του εορτολογικού σχήματος.

[...] Εκτός από τις μνήμες των προφητών και των δικαίων της Παλαιάς Διαθήκης, των κατά σάρκα προπατόρων του Χριστού, που κατέλαβαν [...] την προ των Χριστουγέννων περίοδο, οι μνήμες των αγίων καθορίζονται κυρίως την ημέρα του θανάτου τους, την γενέθλιο εν Θεώ ημέρα τους. [...]

Φουντούλης, Ι. (1993). Λειτουργική Α'. Εισαγωγή στη Θεία Λατρεία. Θεσσαλονίκη, σ. 117-120.

2. Εορτολόγιο της Καθολικής Εκκλησίας

Σκοπός του λειτουργικού ημερολογίου είναι να ζήσουν οι πιστοί μέσα στην Εκκλησία τα μεγάλα γεγονότα της Σωτηρίας (Γέννηση, Πάθος, Ανάσταση του Χριστού κ.λπ.) και να γιορτάσουν τη μνήμη των αγίων. Γι' αυτόν το λόγο υπάρχουν δύο κύκλοι που συνδυάζονται και καλύπτουν ο καθένας όλο το έτος.

Α. Ο κύκλος του εορτολογίου (τα γεγονότα της ζωής του Χριστού)

- α) Ο Ερχομός:** Η προετοιμασία των Χριστουγέννων, που αρχίζει τέλη Νοεμβρίου. Είναι και η αρχή του λειτουργικού έτους.
- β) Η περίοδος των Χριστουγέννων:** (Χριστούγεννα, Θεοφάνια κ.λπ.).
- γ) Η Τεσσαρακοστή (40 ημέρες):** προετοιμασία της εορτής του Πάσχα.
 - Αρχίζει την Τετάρτη των Τεφρών.
 - Μεγάλη Εβδομάδα (Τα Πάθη του Χριστού).

- δ) Η πασχαλινή περίοδος: Το Πάσχα (Ανάσταση του Χριστού): το αποκορύφωμα του λειτουργικού έτους – Ανάληψη – Πεντηκοστή.
- ε) Οι Κυριακές του έτους: Οι 34 Κυριακές που ακολουθούν την εορτή του Πάσχα.

B. Ο κύκλος των αγίων

Δευτερεύων κύκλος, που αποτελείται από τις εορτές ορισμένων αγίων (περίπου 200), επιλεγμένων μέσα από περίπου 40.000 γνωστούς αγίους. Εορτάζεται η ημερομηνία του θανάτου τους, δηλαδή «η γέννησή τους στον ουρανό».

Ακεψιμάς Ι. Η λατρεία στην Καθολική Εκκλησία. Στο Κοντίδης, Θ. (επιμ.). (2000). Ο Καθολικισμός. Αθήνα: Ελληνικά Γράμματα, σ. 154-155.

3. Το ιουδαϊκό έτος

Το ιουδαϊκό έτος είναι σεληνιακό και αρχίζει στο τέλος Σεπτεμβρίου ή στις αρχές Οκτωβρίου με τη γιορτή του **Νέου Έτους**. Μετά από ένα δεκαήμερο ακολουθεί η **Ημέρα της Εξιλέωσης**, αφιερωμένη στη μετάνοια. Μετά από πέντε μέρες ακολουθεί η γιορτή της **Σκηνοπηγίας** σε ανάμνηση της διάβασης της ερήμου. Δύο μήνες περίπου αργότερα γιορτάζεται η **Χανουκά**, σε ανάμνηση της νίκης κατά των Σελευκιδών, το 2ο π.Χ. αι. Κατά τις αρχές της άνοιξης η **Πουρίμ** γιορτάζεται σε ανάμνηση των γεγονότων του βιβλίου της Εσθήρ. Κατά το μήνα

Νισάν (μεταξύ Μαρτίου και Απριλίου) γιορτάζεται το Πάσχα (Πεσάχ = διάβαση), δηλαδή η έξοδος από την Αίγυπτο. Επτά εβδομάδες μετά τη δεύτερη μέρα του Πάσχα γιορτάζεται η Πεντηκοστή, σε ανάμνηση της αποκάλυψης του Θεού στο Σινά. Πέντε εβδομάδες περίπου μετά την Πεντηκοστή τηρείται πένθος διάρκειας τριών εβδομάδων σε ανάμνηση της καταστροφής των δυο ναών.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών Β΄ Λυκείου ΔΕ 29, σ. 238.

4. Γιορτές του Ισλάμ

Το μουσουλμανικό έτος αρχίζει με τον εορτασμό της Εγίρας, της εξόδου του Μωάμεθ και των συντρόφων του το 622 μ.Χ. από τη Μέκκα στη Μεδίνα. Τη 10η του ίδιου μηνός εορτάζεται η ανάμνηση της Δημιουργίας του κόσμου και του ανθρώπου. Στις 12 του τρίτου μηνός, ο μουσουλμανικός κόσμος πανηγυρίζει τη γέννηση του Μωάμεθ με ευφρόσυνο τόνο και ενεργό συμμετοχή των διαφόρων μουσουλμανικών αδελφοτήτων. [...]

Την 27η του εβδόμου μουσουλμανικού μηνός, εορτάζεται η ανάμνηση του νυκτερινού ταξιδιού του Προφήτη στον ουρανό, κατά τη διάρκεια του οποίου έλαβε την εντολή και το σχήμα της μουσουλμανικής προσευχής. Περί τα μέσα του ογδόου μηνός, πανηγυρίζεται το γεγονός του καθορισμού της Qiblah, του προσανατολισμού δηλαδή των προσευχομένων προς την κατεύθυνση της Μέκκας. Η θρησκευτική ζωή του μουσουλμάνου βρίσκεται σε ένταση και έξαρση ιδίως κατά τον ένατο

σεληνιακό μήνα, τον Ramadan. Πρόκειται για την κατεξοχήν περίοδο νηστείας, αυτοπειθαρχίας και ασκήσεως, που έχει δύο χαρακτηριστικές αιχμές. Η πρώτη είναι η «νύχτα της δυνάμεως», δηλαδή η νύχτα της 23ης προς την 24η του μηνός, κατά την οποία όπως λέει η Παράδοση, κατήλθε από τον ουρανό το Κοράνιο. Κατ' αυτήν οι ευσεβείς μουσουλμάνοι αγρυπνούν, πιστεύοντας ότι οι άγγελοι επισκέπτονται τα τεμένη και πραγματοποιούν τις επιθυμίες των πιστών. Η δεύτερη κορυφή θρησκευτικής εξάρσεως είναι η 1η μέρα του δεκάτου μηνός, κατά την οποία διακόπτεται η νηστεία· είναι γνωστή ως «Id al-Fitr» ή «Id al-Saghir», «Εορτή του τέλους της νηστείας» ή «Μικρά εορτή». Την έναρξη πανηγυρισμού ορίζει η εμφάνιση της νέας σελήνης, ενώ ο τόνος της ημέρας είναι ιδιαιτέρως ευφρόσυνος, διότι συνδέεται με το τέλος μιας παρατεταμένης περιόδου νηστείας. Χιλιάδες πιστοί συγκεντρώνονται από νωρίς στα τεμένη. Επειδή είναι αδύνατο να επαρκέσει ο εσωτερικός χώρος, η προσευχή τελείται στο ύπαιθρο, στα τεράστια αίθρια των τεμενών ή στις πλατείες εμπρός απ' αυτά. Κατά την ημέρα αυτή συνηθίζονται πολλές επισκέψεις μεταξύ φίλων και αποστέλλονται αμοιβαίως γλυκά και εορταστικές κάρτες. Πολλοί κάνουν ελεημοσύνες στους φτωχούς και πηγαίνουν στους τάφους των αγαπημένων τους προσώπων.

Η κορωνίδα των εορτών βρίσκεται στον τελευταίο, τον δωδέκατο μήνα, κατά τον οποίο πραγματοποιείται

το μέγα προσκύνημα στη Μέκκα. Όσοι δεν πηγαίνουν εκεί αυτοπροσώπως, συμμετέχουν στη μεγάλη πανήγυρη προσφέροντας τη 10η του μηνός θυσία – σε συντονισμό με την προσφερόμενη στη Mina της Αραβίας – σε ανάμνηση της θυσίας του Αβραάμ. Πριν από τη μεγάλη αυτή εορτή, την Id al-Kabir ή Id al-Adha, προηγείται νηστεία. Η τροφή ετοιμάζεται με προσευχές, στις οποίες μνημονεύεται ο Μωάμεθ και τα απελθόντα μέλη της οικογένειάς του. Όλοι όσοι μπορούν να αγοράσουν ζώο υποχρεούνται να το προσφέρουν θυσία. [...] Το ζώο τοποθετείται με το κεφάλι προς τη Μέκκα και σφαγιάζεται – συνήθως από τον αρχηγό της οικογένειας – με χτύπημα μάχαιρας στον τράχηλο, ενώ απαγγέλλονται κορανικοί στίχοι. Το κρέας του θύματος μαγειρεύεται και τρώγεται από τα μέλη της οικογένειας και τους φτωχούς. Κατά την ημέρα αυτή συνηθίζονται επίσης [...] επισκέψεις στα κοιμητήρια.

[...] Οι μουσουλμανικές εορτές δεν συνδέονται με σταθερές περιόδους του γνωστού μας έτους, αλλά μετακινούνται διαδοχικά σε όλες τις εποχές, διότι το ισλαμικό ημερολόγιο στηρίζεται στο καλούμενο «σεληνιακό έτος» και διαφέρει από το δικό μας κατά 11 σχεδόν ημέρες.

Γιαννουλάτος, Αναστάσιος, Αρχιεπίσκοπος Τιράνων και πάσης Αλβανίας (2006/2016). Ισλάμ. Θρησκευολογική επισκόπηση. Αθήνα: Το Βήμα, σ. 264-267.

1. Τραγούδι: «Κυριακή» (2016)

Μουσική Δ. Κογιάννη σε ποίηση Κώστα Καρυωτάκη.

Όργανα : Δημήτρης Κογιάννης

Τραγούδι: Δημητράκης Ramone

**Ο ήλιος ψηλότερα θ' ανέβει
σήμερα που 'ναι Κυριακή
φυσάει τ' αγέρι και σαλεύει
μια θημωνιά στο λόφο εκεί**

**Τα γιορτινά θα βάλουν όλοι
θά 'χουν ανάλαφρη καρδιά
κοίτα στον δρόμο τα παιδιά
κοίταξε τ' άνθη στο μπαλκόνι**

**Άκου οι καμπάνες πώς χτυπάνε
είν' ο Θεός αληθινός
πέρα στα σύννεφα σκορπάνε
και μεγαλώνει ο ουρανός**

**Άσε τον κόσμο στην χαρά του
κι έλα καρδιά μου να σου πω
ένα τραγούδι χαρωπό
ένα τραγούδι του θανάτου.**

2. Το νόημα της αργίας (της Κυριακής για τους Χριστιανούς και του Σαββάτου για τους Ιουδαίους)

Η χρονολογικά πρώτη χριστιανική εορτή είναι αναμφίβολα η Κυριακή, το εβδομαδιαίο Πάσχα της Εκκλησίας. Στον Ιουδαϊσμό το Σάββατο ήταν η θεοσύστατη ημέρα της καταπαύσεως. Η πιστή τήρησή του αποτελούσε την επιβεβαίωση της πιστότητας στο νόμο του Θεού [...]. Το μεγαλύτερο τόλμημα της πρώτης εκκλησίας ήταν η μετάθεση της ημέρας του Κυρίου από την εβδόμη στην πρώτη ημέρα της εβδομάδος. [...] Το Σάββατο γίνεται προφητικός τύπος της ταφής του Κυρίου, που οδηγεί στην εκ νεκρών ανάσταση κατά την πρώτη ημέρα της εβδομάδος [...], την ημέρα της δημιουργίας του φωτός και της νέας εν Χριστώ δημιουργίας. Πρώτη, αλλά και όγδοη, τύπος της εβδομάδος του μέλλοντος και της αιωνιότητας. [...] Στο εξής και μέχρι σήμερα η αναστάσιμη σύναξη της Κυριακής και η κατ' αυτήν ευχαριστία αποτέλεσε το κέντρο της ζωής της οικουμενικής Εκκλησίας, το εβδομαδιαίο Πάσχα της.

Φουντούλης, Ι. (1993). Λειτουργική Α'. Εισαγωγή στη Θεία Λατρεία. Θεσσαλονίκη, σ. 119-120.

3. Η αργία του Σαββάτου (Παλαιά Διαθήκη)

1. Ο θεσμός του σαββάτου. – Το όνομα του σαββάτου σημαίνει μια αργία που πραγματοποιείται για θρησκευτικό σκοπό. Η εφαρμογή του εμφανίζεται ήδη στα

αρχαιότερα κείμενα του Νόμου (Εξ 20,8· 23, 12· 34,21).
[...]

2. Η εφαρμογή του σαββάτου. – Ο Νόμος αντιλαμβάνεται την ανάπαυση του σαββάτου με πολύ αυστηρό τρόπο: απαγορεύει ν' ανάβουν φωτιά (Εξ 35,3), να μαζεύουν ξύλα (Αρ 15,32...), να παρασκευάζουν τροφή (Εξ 16,23...). [...]

λήμμα: Σάββατον. Στο Λεξικό Βιβλικής Θεολογίας (1980). Αθήνα: Άρτος Ζωής.

4. Παρασκευή, ημέρα προσευχής για τους μουσουλμάνους

Η κοινή προσευχή της Παρασκευής είναι καθήκον που καθορίζεται από το Κοράνιο. Η Παρασκευή είναι η ημέρα της επίσημης λατρείας για το Ισλάμ, αντί της Κυριακής για τους Χριστιανούς και του Σαββάτου για τους Εβραίους. Ωστόσο δεν είναι ημέρα αργίας. Ο πιστός μετά την προσευχή στο τέμενος μπορεί να πάει στη δουλειά του.

Ζιάκας, Γρ. (2003). Ισλάμ. Θρησκεία και Πολιτεία. σ. 78.

Κριτική προσέγγιση της λαϊκής θρησκευτικότητας.

1.

2.

3.

4.

5.

6.

1. Ο Κλήδονας

Απ' τα ξημερώματα της παραμονής του Αι Γιαννιού πριν από τη δουλειά, και πριν πάει σκολειό στείλανε την Ανθούλα στη βρύση με ένα χωματένιο σταμνί να το γεμίσει νερό.

-Τσιμουδιά ακούς; Αμίλητο πρέπει να είναι.

Ύστερα το κάθε κορίτσι έδωσε κι από ένα σημάδι. Ένα κουμπί, μια ψεύτικη καρφίτσα, ένα σκουλαρίκι.

Αφού ρίξανε τα σημάδια στο αμίλητο νερό, σκέπασαν το σταμνί μ' ένα κόκκινο πανί και το βράδυ το βάλανε στα κεραμίδια. Να το γητέψει η νύχτα και τα άστρα. Το πήρανε πρωί πρωί πριν το ματιάσει ο ήλιος. [...]

Από το απόγευμα της Παραμονής τα παιδιά βάλθηκαν να κουβαλάνε ξυλαράκια, χόρτα, χαρτιά. Δίνανε και οι μαγαζάτορες παλιόκασες, παλιοπάνερα για να ταΐζουν τις φωτιές. Μόλις κλείσανε τα μαγαζιά, άρχισαν να

πηδάνε κι αυτοί.

Την πιο μεγάλη φωτιά την ανάψανε τα παιδιά στην αυλή του τζαμιού. Πηδούσαν μικρά και μεγάλα και δεν σταματούσαν. Αναψοκοκκίνιζαν τα μάγουλα των κοριτσιών απ' τις φλόγες και τη χαρά της βραδιάς. [...]

Την άλλη μέρα ύστερα από τη λειτουργία μαζευτήκανε τα κορίτσια. Από τα χαράματα στο πόδι, να τελειώσουν οι δουλειές να προλάβουνε τον κλήδονα.

Το πρώτο κορίτσι παίρνει το σταμνί και λέει:

Ανοίξετε τον κλήδονα στ' Άι Γιαννιού τη χάρη

Κι όπου 'χει την τύχη την καλή θα βρει το παληκάρι.

Χρυσόχου, Ιφ. (1979). Ξεριζωμένη Γενιά.

Αθήνα: Φιλιππότη, σ. 79-81.

2. Έθιμα του Πάσχα από τη Θράκη (τα κόκκινα αυγά)

Η παρουσία των αυγών

Το αυγό είναι παγκοσμίως γνωστό ως πανάρχαιη πηγή ζωής, ως η αρχή της ζωής, η μήτρα, το σπέρμα όλης της δημιουργίας, η οργανική ύλη στην αδρανή της κατάσταση, και συμβολίζει την ανανέωση της ζωής, την ανάσταση, την ελπίδα. Η παρουσία του ήταν έντονη σε αρχέγονες δοξασίες, πρακτικές και λατρείες, πρωτόγονες και εξελιγμένες, π.χ. στον αρχαιοελληνικό ορφισμό. Για το κόκκινο, ειδικά, χρώμα του οι χριστιανικές λαϊκές παραδόσεις που το «ερμηνεύουν» είναι πάμπολλες. Γνωστότερη είναι αυτή με την γυναίκα που δεν πίστεψε την είδηση της ανάστασης του Χριστού και έθεσε ως

«λυδία λίθον» της αποδείξεως του θαύματος τη μετατροπή των άσπρων αυγών που κρατούσε στο καλάθι της σε κόκκινα, όπερ και εγένετο. Υπενθυμίζω επίσης ότι γενικά το κόκκινο χρώμα θεωρείται ως χρώμα που εκφράζει τη χαρά, αλλά και τον θάνατο που προετοιμάζει τη δυναμικά αναγεννημένη ζωή, λειτουργεί δε ταυτοχρόνως και ως εξορκιστικό.

Την Μ. Πέμπτη οι γυναίκες καταγίνονταν με το βάψιμο των αυγών, ήταν η Κοκκινοπέφτη τους. Η κάθε νοικοκυρά το πρωί της ημέρας κατέβαινε στο κοτέτσι της, έπαιρνε το αυγό, το σημάδευε, Μεγαλοπεφτιάτικο το έλεγαν, το έβαφε όπως τα άλλα, και το τοποθετούσε στο εικονοστάσι μέχρι την Κοκκινοπέφτη της άλλης Χρονιάς. [...]. Με κόκκινο αυγό επίσης (στην Τζαντώ) σταύρωναν τα παιδιά τους, για να κοκκινήσουν τα μάγουλά τους και να αποκτήσουν τα κοινωνικώς καθορισμένα χαρακτηριστικά του προσώπου τους [...].

Σέργης, Μ. Έθιμα του Πάσχα από τη Θράκη. Στο Σέργης, Μ. και συνεργάτες (Επιστημονική Επιτροπή) (2015). Όψεις της Ιστορίας και του Πολιτισμού της Θράκης. Κομοτηνή: Σχολή Κλασικών και Ανθρωπιστικών Σπουδών Δ.Π.Θ., Περιφερειακή Διεύθυνση Π/θμιας και Δ/θμιας Εκπαίδευσης Αν. Μακεδονίας και Θράκης, σ. 320-321.

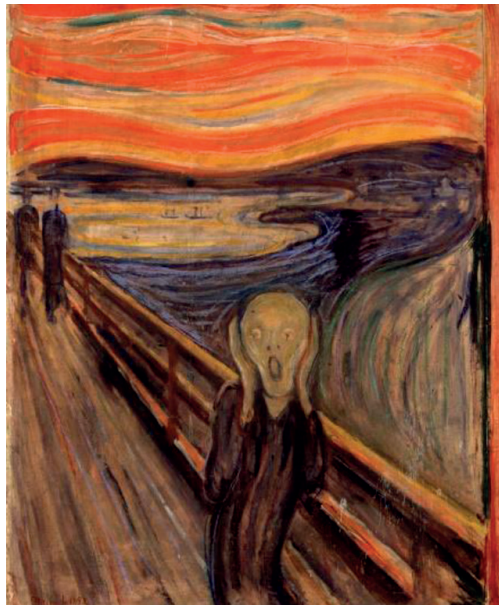

2.5. ΣΩΤΗΡΙΑ

Ιστορίες «σωτηρίας» από την ιστορία και την καθημερινή ζωή.

1. Ευγένιος Ντελακρουά, Η Ελευθερία οδηγεί το Λαό (1830)

2. Έντβαρτ Μουνκ, Η κραυγή (1893)

3.

4.

Εμπειρίες σχετικές με την εμπιστοσύνη σε πρόσωπα ή θεσμούς. Η πίστη ως κοινωνικό γεγονός.

1. Από την Αγία Γραφή:

Ψαλμ 62,2: Μονάχα στο Θεό βρίσκει η ψυχή μου τη γαλήνη· μόνο από κείνον έρχεται η σωτηρία μου.

Ιω 10, 9: [Τους είπε λοιπόν πάλι ο Ιησούς:...] Εγώ είμαι η θύρα· όποιος περάσει από μένα θα βρει σωτηρία·

Πραξ 13,23: Κι όπως το είχε υποσχεθεί, έφερε ο Θεός τη σωτηρία στον Ισραήλ με έναν απόγονο του Δαβίδ, τον Ιησού.

Ρωμ 4, 25: Ο Ιησούς παραδόθηκε στο θάνατο για τις ανομίες μας και αναστήθηκε για τη σωτηρία μας.

Ρωμ 10, 4: Γιατί ο Χριστός είναι το τέλος του νόμου, αφού εκπληρώνει το σκοπό του, δίνοντας τη σωτηρία σ' όποιον πιστεύει.

Ρωμ 10,10: Πραγματικά, όποιος πιστεύει με την καρδιά του, οδηγείται στη δικαίωση, κι όποιος ομολογεί με το στόμα, οδηγείται στη σωτηρία.

Β Θεσ 2, 14: Σας κάλεσε στη σωτηρία με το δικό μας κήρυγμα, ώστε να μετάσχετε στη δόξα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

2. Η σωτηρία στην Ορθόδοξη Εκκλησία

2α. Άγιος Νεκτάριος, Ἡ σωτηρία κατορθώνεται καί μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ καί μέ τή θέληση τοῦ ἀνθρώπου

«Οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱὸν εἰ μὴ ὁ πατήρ, οὐδὲ τὸν πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ Υἱὸς καὶ ᾧ ἂν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψει» (Μτ. ια' 27).

[Κανένας δε γνωρίζει πραγματικά τον Υιό, παρά μόνον ο Πατέρας· ούτε τον Πατέρα τον ξέρει κανείς πραγματικά, παρά μόνο ο Υιός, καθώς κι εκείνος στον οποίο θέλει ο Υιός να τον φανερώσει.]

Παρά το γεγονός ότι η θεία φιλανθρωπία είναι άπειρη, και πλούσια η Χάρη του Θεού για τη σωτηρία του ανθρώπου, εντούτοις η σωτηρία είναι αδύνατη χωρίς τη συγκατάθεση και τη συνεργασία του ανθρώπου. Πρώτος αυτός οφείλει να συναισθανθεί ότι αμάρτησε· να μεταμεληθεί, να επιθυμήσει και να επιζητήσει τη σωτηρία του και έτσι η Χάρη να τον επιβραβεύσει με αυτήν. Διότι και η συναίσθηση και η μεταμέλεια, ο πόθος της σωτηρίας, και η αναζήτησή της, είναι ένδειξη επιστροφής προς τον Θεό , είναι σημείο αποστροφής της αμαρτίας και διάθεση ασκήσεως στην αρετή, είναι κατά κάποιον τρόπο επίκληση της θείας ευσπλαχνίας, η οποία βιάζεται να ελεήσει τον παραπλανημένο. Ὡστε για να μας σώσει η Χάρη, πρέπει να θέλουμε να σωθούμε. Γι' αυτή την αλήθεια δίνουν μαρτυρία οι θείοι Πατέρες της Εκκλησίας. Ο θείος Χρυσόστομος λέει: «η Χάρη, παρότι είναι Χάρη, σώζει μόνο εκείνους που το θέλουν».

Επίσης και ο Γρηγόριος ο Θεολόγος βεβαιώνει: «το να σωθούμε προϋποθέτει και τη δική μας συμμετοχή και του Θεού»· και ο Ιουστίνος προσθέτει : «Αν και ο Θεός έπλασε μόνος τον άνθρωπο, δεν σώζει τον άνθρωπο δίχως τη συγκατάθεσή του».

Πλανώνται αυτοί που πιστεύουν ότι ο άνθρωπος μπορεί να σωθεί μόνο με τη Χάρη του Θεού ή μόνο με τη δική του θέληση, δίχως τη θεία Χάρη. Γιατί η μεν χάρη, όπως επισημάναμε, δεν σώζει, παρά μόνο όσους μετανόησαν και επέστρεψαν στον Κύριο, ενώ η θέληση χωρίς τη Χάρη είναι ανεπαρκής για τη σωτηρία, γιατί ο άνθρωπος αδυνατεί από μόνος του να δικαιώσει τον εαυτό του απέναντι στον Θεό.

[...] σύνολη η Εκκλησία, αφού βάδισε τη μέση οδό, κήρυξε [...] και δογματίσε ότι «η σωτηρία του ανθρώπου κατορθώνεται με τη θεία Χάρη και με τη θέληση και τη συνεργασία του ιδίου».

[...] Από τα ίδια τα λόγια του Σωτήρα θεωρείται δεδομένη η ανάγκη συνυπάρξεως και των δύο. Ο Κύριος ερχόμενος για τη σωτηρία του ανθρώπινου γένους, δεν τους έσωζε όλους, παρόλο που ήθελε να σωθούν όλοι και να έλθουν στην επίγνωση της αλήθειας, αλλά μόνο αυτούς που τον ακολουθούσαν· γι' αυτό όταν κήρυττε τους έλεγε: «όποιος θέλει να με ακολουθήσει, πρέπει να απαρνηθεί τον εαυτό του»· [...]

Άγιος Νεκτάριος Πενταπόλεως (2011). Γνώθι σαυτόν. Κείμενα αυτογνωσίας. Αθήνα: Άθως.

2β. Εκκλησία και σωτηρία

Όταν λέμε σωτηρία, την ταυτίζουμε με τη βασιλεία των ουρανών, με την απόλαυση της βασιλείας των ουρανών. Πού θα τη βρούμε τη σωτηρία; Η σωτηρία βρίσκεται μόνον μέσα στην Εκκλησία. Αυτό το έλεγε επιγραμματικά ο Κυπριανός: *Extra Ecclesiam nulla salus*, εκτός της Εκκλησίας δεν υπάρχει σωτηρία. Δεν ξέρουμε τι θα κάνει ο Θεός με τους εκτός της Εκκλησίας, αυτό είναι στο χέρι του Θεού, αλλά εμείς γνωρίζουμε ότι η σωτηρία βρίσκεται μόνον μέσα στην Εκκλησία [...]. Για να έχεις ζωή, πρέπει να μετάσχεις στη Θεία Ευχαριστία. Εφόσον η Θεία Ευχαριστία πραγματώνεται και προσφέρεται μόνον μέσα στην Εκκλησία και εφόσον έξω από την Εκκλησία δεν μπορούμε να βρούμε την αιώνιο ζωή, καταλαβαίνουμε ότι η σωτηρία βρίσκεται μόνον μέσα στην Εκκλησία, που οικοδομείται μέσω της Θείας Ευχαριστίας και φανερώνεται με τη Θεία Ευχαριστία. [...]

Τη σωτηρία ως κατανίκηση της φθοράς και του θανάτου δεν τη βρίσκει μόνον ο άνθρωπος. Η σωτηρία δεν ήλθε μόνον για τον άνθρωπο. Ο άνθρωπος στην πτώση του συμπαρέσυρε την κτίση, η οποία «συστενάζει και συνωδίνει» με τον άνθρωπο [...]. Δηλαδή ο άνθρωπος, απελευθερούμενος και σωζόμενος, σώζει και την κτίση, την οποία συμπαρέσυρε στη φθορά και για την οποία είναι υπεύθυνος, είναι υπεύθυνος για τη σωτηρία και για τη διαφύλαξή της. Όπως ο άνθρωπος επανέρχεται στο «ἀρχαῖον κάλλος», με τον ίδιο τρόπο και η κτίση επανέρχεται στο αρχαίο κάλλος: «Καί εἶδεν ὁ Θεός τά πάντα, ὅσα ἐποίησε, καί ἰδοῦ καλά λίαν» (Γεν. 1, 31). Η επαναφορά γίνεται και αυτή διά της Θείας Ευχαριστίας.

Βέβαια η Εκκλησία ευλογεί την κτίση. Δεν ευλογεί μόνον τον άνθρωπο. Ευλογεί τους ανθρώπους, αλλά ευλογεί και την κτίση ὅλη, είτε αγιάζοντάς την ως ὕδατα, ἄρτους, βᾶγια, είτε χρησιμοποιώντας την ως εἰκόνες, κεριά, είτε αγιάζοντας με τον βασιλικό. [...] Η ὅλη κτίση αγιάζεται και ευλογείται και σώζεται μέσα στην Εκκλησία. Το κυριότερο ὅμως στοιχείο με το οποίο η κτίση αγιάζεται και λυτρώνεται είναι η προσφορά του ἄρτου και του οἴνου κατά τη Θεία Ευχαριστία. Αυτό που προσφέρει ο άνθρωπος, το προσφέρει ως ευχαριστία εκ μέρους ὅλης της κτίσεως προς το Θεό. Το πρόσφορο είναι η προσφορά του ανθρώπου προς το Θεό, ἀλλά το υλικό στοιχείο των Τιμίων Δώρων το παίρνουμε ἀπό

την κτίση, ως προσφορά της κτίσεως προς το Θεό. Αυτό μεταβάλλεται σε σώμα και αίμα Χριστού.

Αλλά δεν είναι μόνον το υλικό στοιχείο. Δεν προσφέρουμε σίτο και σταφύλια, αλλά προσφέρουμε άρτο και οίνο. Για να γίνει ο σίτος άρτος και να γίνει το σταφύλι οίνος χρειάζεται μία προσφορά έργου, μία επεξεργασία εκ μέρους του ανθρώπου. Προσφέρουμε λοιπόν και τον κόπο του ανθρώπου. Και ο μόχθος του ανθρώπου αγιάζεται αντιπροσωπευτικά με την προσφορά αυτή της Θείας Ευχαριστίας. Είναι δώρα, Τίμια Δώρα, δώρα του ανθρώπου προς τον Θεό, δώρα της κτίσεως διά του ανθρώπου προς τον Θεό αλλά και δώρα του Θεού προς τον άνθρωπο· γι' αυτό λέμε: «Τά σά ἐκ τῶν σῶν, σοί προσφέρομεν». Είναι του Θεού, τα παίρνουμε εμείς και τα δίνουμε πάλι στο Θεό. Είναι προσφορά και αντιπροσφορά.

Παίρνοντας ο άνθρωπος την προσφορά αυτή της Θείας Ευχαριστίας παίρνει την αφθαρσία, την σωτηρία. Ο Θεός αφθαρτοποιεί την ανθρώπινη φύση και την κάνει αθάνατη. Μ' αυτόν τον τρόπο ο άνθρωπος γίνεται αθάνατος. Η ύλη μεταστοιχειώνεται μέσα στην Εκκλησία. Η ύλη γίνεται Τίμια Δώρα, σώμα Χριστού, Εκκλησία, και όλα αυτά προσφέρονται στον Θεό ως ευχαριστία, ως Θεία Ευχαριστία.

Κατόπιν τούτων η Θεία Ευχαριστία δεν είναι μια πράξη ατομικής ευσέβειας. Δεν κοινωνούμε απλώς για να γίνουμε καλύτεροι, για να πάρω εγώ το Χριστό μέσα

μου, ο καθένας ξεχωριστά· ο σκοπός της κοινωνίας, ο σκοπός που όρισε ο Χριστός να κοινωνούμε, δεν είναι μόνον αυτός: ο σκοπός είναι να πραγματοποιήσουμε την Εκκλησία, να κτίσουμε την Εκκλησία, στις φλέβες του καθενός από εμάς να ρέει το ίδιο αίμα, το αίμα του Χριστού, που είναι το αίμα της κεφαλής της Εκκλησίας, κάνοντάς μας έτσι ένα σώμα, το σώμα του Χριστού.

Η Θεία Ευχαριστία λοιπόν, η Λειτουργία με την οποία τελείται η Θεία Ευχαριστία, είναι η εν τόπω και εν χρόνω έκφραση και πραγμάτωση του μυστηρίου της Εκκλησίας και είναι ο τρόπος δια του οποίου σημαίνεται η Εκκλησία και σώζεται ο άνθρωπος· [...].

Γαλίτης, Γ. (2006). Αποκάλυψη και Εκκλησία. Εισηγήσεις στο Θεολογικό Συνέδριο της Ι. Μητροπόλεως Ηλείας, Πύργος: Ι. Μητροπόλεως Ηλείας, σ. 56-70.

2γ. Παράδεισος - κόλαση

Η πατερική θεολογία [...] κάνει λόγο για τον παράδεισο ως τον τόπο της βασιλείας του Θεού. [...] Δεν υπάρχουν κτιστοί και περιορισμένοι χώροι ως παράδεισος και κόλαση.

Παράδεισος και κόλαση είναι καταστάσεις και σχέσεις προς τον ζωοδότη Θεό.

Ματσούκας, Ν. (1997). Δογματική και Συμβολική Θεολογία Γ. Θεσσαλονίκη: Πουρναράς, σ. 308-309.

[...] Η κολασμένη ζωή δεν είναι μια ιδιαίτερη κατάσταση που την επιβάλλει βάσει ενός νόμου ο Θεός, και μάλιστα σε μια φυλακή κτιστών βασάνων. Ο Θεός, κατά τον Μάξιμο Ομολογητή, λόγου χάρη, αγκαλιάζει αγαθούς και πονηρούς. Οι δεύτεροι δεν μπορούν να τον δουν στη δόξα του, και τον αισθάνονται ως τιμωρό και εχθρικό. [...]

Είναι φιλία η παραδείσια ζωή, ενώ η κόλαση είναι «αφιλία» και ακοινωνησία, τόσο σε σχέση με τον Θεό όσο και σε σχέση με τους άλλους. Συγκλονιστική είναι μια διήγηση στα Αποφθέγματα του αββά Μακαρίου, την οποία θα ζήλευαν σύγχρονοι υπαρξιστές φιλόσοφοι και διανοούμενοι. Ο αββάς Μακάριος χτυπάει με το μπαστούνι του, καθώς βαδίζει στην έρημο, το πεταμένο κρανίο ενός αιρεσιάρχη. Και αμέσως η ψυχή του στην κόλαση αναγαλλιάζει, και αισθανόμενη την επαφή του αγίου τον παρακαλεί για ανακούφιση. Στην ερώτηση του αββά ποια είναι η κατάστασή τους εκεί στην κόλαση, ο κολασμένος τού λέει πως το πρόσωπο του καθενός είναι κολλημένο στη ράχη του άλλου, και δεν μπορεί κανένας να αντικρίσει τα πρόσωπα των άλλων. Τον παρακαλεί τελικά να προσευχηθεί, για να μπορέσουν να δουν λιγάκι το πρόσωπο του διπλανού τους. [...]

Ματσούκας, Ν. (1988). Δογματική και Συμβολική Θεολογία Β. Θεσσαλονίκη: Πουρναράς, σ. 544-546.

2δ. Τα Έσχατα

Για τον χριστιανό δεν υπάρχουν παρά δύο έσχατες επιλογές: ο ουρανός και η κόλαση. Η Εκκλησία προσδοκά την τελική ολοκλήρωση [...], όταν ο Χριστός θα επιστρέψει «εν δόξη» για να κρίνει «ζώντας και νεκρούς». Η τελική αποκατάσταση περιλαμβάνει [...] τη λύτρωση και τον δοξασμό της ύλης: κατά την Έσχατη Ημέρα οι δίκαιοι θα εγερθούν εκ των νεκρών και θα ξαναβρούν τα σώματά τους, όχι όπως αυτά είναι τώρα, αλλά μεταμορφωμένα και «πνευματικά», στα οποία η εσωτερική αγιότητα θα εκχέεται προς τα έξω. Δεν θα μεταμορφωθούν δε μόνο τα σώματά μας, αλλ' ολόκληρη η υλική τάξη της κτίσης: ο Θεός θα δημιουργήσει «καινούς ουραμούς και καινήν γην».

Ware, K. (2001). Η Ορθόδοξη Εκκλησία.
Αθήνα: Ακρίτας, σ. 413-415.

3. Η σωτηρία στον Δυτικό Χριστιανισμό

...η Δύση προσανατολίστηκε σε μια άλλη γραμμή [ενν. από την ορθόδοξη] για την ερμηνεία της παραδείσιας ευδαιμονίας και της κολασμένης κακοδαιμονίας. ... Η παραδείσια ζωή και η κόλαση θεωρήθηκαν καταρχήν υπό το νομικό πρίσμα της αμοιβής και της τιμωρίας. Εξού και η αναγκαιότητα του Καθατηρίου (Purgatorium) για να ξεπληρώνουν εκεί οι ψυχές τις οφειλές που δεν πρόλαβαν να τις ξεπληρώσουν στην

επίγεια ζωή.

Ματσούκας, Ν. (1988). Δογματική και Συμβολική Θεολογία Β. Θεσσαλονίκη: Πουρναράς, σ. 547-548.

4. Η σωτηρία στον Ιουδαϊσμό

«Ο Θεός σώζει. Μετά τη δημιουργία του κόσμου το κύριο έργο του Θεού συνίσταται στη σωτηρία του. Το έργο αυτό πραγματοποιείται με εκλογή ενός τμήματος της ανθρωπότητας, που θα ζει μια ζωή τέτοια, που θα το διατηρεί σε κοινωνία με το Θεό. Κύρια αρχή αυτής της ζωής είναι να έχει Θεό του μόνο τον ίδιο και να τηρεί τις εντολές Του. Το τμήμα αυτό της ανθρωπότητας που είναι ο Ισραήλ ονομάζεται γι' αυτόν τον λόγο «λαός του Θεού».

Ο Θεός εκλέγει τον Αβραάμ ως γενάρχη αυτού του λαού. Ανανεώνει την εκλογή μέσω των άλλων πατριαρχών και τελικά συνάπτει μ' αυτόν συμφωνία (διαθήκη) μέσω του Μωυσή στο Σινά.

Η σωτηρία συμβαίνει στο τέλος της ιστορίας. Ήδη από την Έξοδο άρχισε να υπάρχει μεταξύ των Ιουδαίων η προσδοκία μιας μελλοντικής ανάδειξης του έθνους τους σε πρότυπο και ηγήτορα της ανθρωπότητας. Αυτό θα συνέβαινε στην τελική φάση της ιστορίας σε μια πορεία που κινείται από το παρελθόν προς το μέλλον. Η ιδέα αυτή στους προφήτες πήρε τη μορφή της «Μέρας του Γιαχβέ», δηλαδή της εποχής που οι εχθροί του Ισραήλ θα κατατροπώνονταν και ένας βασιλιάς προερχόμενος από τον οίκο του Δαβίδ θα ίδρυε μια καινούργια

βασιλεία. Αργότερα όμως, η ιδέα της εθνικής αποκατάστασης αντικαθίσταται από εκείνη της παγκόσμιας σωτηρίας των δικαίων, που θα προέλθει από κάποιον ορισμένο (χρισμένο= Μεσσία) από το Θεό γι' αυτόν το σκοπό. Στη σωτηρία αυτή συμπεριλαμβάνεται η προσδοκία της ανάστασης των νεκρών».

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών
Β΄ Λυκείου ΔΕ 29, σ. 234-235.

5. Η σωτηρία στο Ισλάμ

[...] Κατά την έσχατη ημέρα, αφού καταστραφούν τα πάντα, θα σαλπίσει ο άγγελος και όλοι οι άνθρωποι θα αναστηθούν. Η ημέρα της κρίσεως θα είναι ημέρα, κατά την οποία όλοι θα πάρουν την αμοιβή των έργων τους. Συνεπώς ο κόσμος θα κριθεί και θα βρίσκεται σε αιώνια ειρήνη μαζί με τον Θεό.

Η μεγάλη λοιπόν ελπίδα των μουσουλμάνων είναι η μέλλουσα ζωή. Ο κόσμος θα παρέλθει, αλλά δεν θα εκμηδενισθεί. Θα αναστηθεί και θα αναδημιουργηθεί. Ο Θεός θα καλέσει τα πάντα στην παρουσία του και ο άνθρωπος θα αναστηθεί από τη σκόνη. Δεν πρόκειται ούτε το παραμικρό να χαθεί. Ο Θεός θα αναστήσει τα σώματα των νεκρών και θα ενώσει με αυτά τις ψυχές τους. [...]

Η κρίση: Η ενώπιον του Θεού κρίση των ανθρώπων θα διεξαχθεί με βάση το βιβλίο των πράξεων κάθε ανθρώπου. Το βιβλίο αυτό, που μνημονεύεται σε πολλά κορανικά χωρία, είναι γραπτό κείμενο που περιέχει

ακριβώς τις πράξεις του κάθε ανθρώπου, τις οποίες καταγράφουν σ' αυτό οι δύο φύλακες άγγελοι, οι οποίοι συνοδεύουν κάθε άνθρωπο πάνω στη γη. Σύμβολο της θείας δικαιοσύνης που θα κρίνει τις πράξεις του ανθρώπου είναι ο «ζυγός» (μια παράσταση την οποία βρίσκουμε ήδη στην θρησκεία της αρχαίας Αιγύπτου), ο οποίος θα ζυγίζει με κάθε ακρίβεια τα αγαθά και τα κακά έργα των ανθρώπων.

Μετά το πέρας της κρίσεως, οι μεν δίκαιοι θα μεταβούν στον παράδεισο, οι δε άδικοι στην κόλαση.

Η κόλαση: [...] Η κόλαση έχει επτά πατώματα, τα οποία βαίνουν κατά κατιούσαν φοράν προς το αχανές βάθος της, και διάφορα διαμερίσματα, στα οποία κολάζονται οι άπιστοι ανάλογα με τα έργα τους. Η κόλαση είναι γεμάτη από φωτιά.

Για τους μουσουλμάνους όμως η κόλαση δεν είναι μόνο τόπος βασάνων αλλά και εξαγνισμού. [...] Οι αμαρτωλοί μουσουλμάνοι θα εκτίσουν ποινές στην κόλαση για περιορισμένον χρόνο. Τελικά θα απαλλαγούν από τις κακές συνέπειες των πράξεών τους και θα μεταβούν στον παράδεισο. Κανένας από τους μουσουλμάνους δεν θα παραμείνει στην κόλαση. Η κόλαση προορίζεται μόνο για τους μη μουσουλμάνους. ...

Ο παράδεισος: [...] Στον παράδεισο οι μάκαρες ντυμένοι χιτώνες μεταξωτούς και κοσμημένοι με χρυσά ψελλίδια, θα κάθονται ο ένας απέναντι στον άλλο και θα συνδιαλλέγονται πανευτυχείς. Ο Μωάμεθ στο Κοράνιο λέει: «Ίδού το απεικόνισμα του επαγγελθέντος παραδείσου προς αυτούς που φοβούνται τον Κύριο· ποταμοί

υδάτων ουδέποτε διακοπτόμενοι κατά τον ρου τους, ποταμοί γάλακτος, του οποίου η γεύση ουδέποτε αλλοιώνεται, ποταμοί οίνου καθεδύνοντος τους πίνοντες, ποταμοί μέλιτος παντοειδείς καρποί και άφεση των αμαρτιών» (47,15).

Ζιάκας, Γρ. (32003). Ισλάμ. Θρησκεία και Πολιτεία. Θεσσαλονίκη: Κορνηλία Σφακιανάκη, σ. 61-62.

6. Η σωτηρία σε άλλες θρησκείες (Ινδουϊσμός)

Η ατέρμονη παραμονή σε κάποια μορφή ύπαρξης, δηλαδή σε μια κατάσταση που ταυτίζεται με την οδύνη, προκάλεσε το αίτημα της απελευθέρωσης (μούκτι ή μόξα) από αυτή. Σύμφωνα με τις Ουπανισάδες, αυτή επιτυγχάνεται με τη σταδιακή απόσυρση του νου του ανθρώπου από τον εξωτερικό κόσμο και τη στροφή του προς τον εσωτερικό με τελικό σκοπό την ταύτιση του νου με το Άτμαν και μέσω αυτού με το Μπράχμαν. Η διαδικασία αυτή, από τη σταδιακή απόσυρση του νου από τον εξωτερικό κόσμο ως την ταύτιση ή ένωση με το Μπράχμαν ονομάζεται γιόγκα. Η χρήση της γιόγκα γι' αυτό το σκοπό καθιστούσε το έργο της σωτηρίας μια ατομική προσπάθεια που μπορούσε να αναλάβει ο καθένας μόνος του.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών Β' Λυκείου, ΔΕ 32, σ. 259.

1. Πτώση και σωτηρία

[...] Από τη μελέτη όλων των αφηγήσεων της ενότητας των ένδεκα πρώτων κεφαλαίων του βιβλίου της Γενέσεως προκύπτει ότι στόχος του συγγραφέα είναι να καταδείξει πως η διάσπαση των σχέσεων του ανθρώπου με τον Θεό έχει ως συνέπεια την καταστροφή των σχέσεων σε όλα τα επίπεδα. Η σχέση ισότητας μεταξύ των δύο φύλων (Γένεσις β' 23-25) μετατρέπεται σε σχέση υποταγής της γυναίκας στον άνδρα (Γένεσις γ' 16,20), ενώ ο Κάιν σκοτώνει τον αδελφό του Άβελ (Γένεσις δ' 8). Μετά τον κατακλυσμό επέρχεται η διάρρηξη άλλης μιας σχέσης, αυτής μεταξύ πατέρα και γιου• ο Νώε καταριέται το γιο του, τον Χαμ (Γένεσις θ' 25). Τέλος, η προσπάθεια για οικοδομή του πύργου της Βαβέλ καταλήγει στην πλήρη διάσπαση της ανθρώπινης κοινωνίας, καθώς οι άνθρωποι αδυνατούν πλέον να συνεννοηθούν μεταξύ τους και διασπείρονται σε όλη τη γη (Γένεσις ια' 9). Σε όλες τις περιπτώσεις προηγείται μια ανταρσία του ανθρώπου, μια προσπάθεια να υπερβεί τα όριά του και να επιδιώξει την εξομοίωσή του με τον Θεό όχι σε συνεργασία μαζί του αλλά ανταγωνιστικά. [...]

Το νόημα της χριστιανικής σωτηρίας

[...] Από τα παραπάνω προκύπτει ότι οι αφηγήσεις που περιέχονται στα ένδεκα πρώτα κεφάλαια της Γενέσεως δεν αποτελούν αναφορές σε ιστορικά

γεγονότα του αρχέγονου παρελθόντος, αλλά περιγράφουν καταστάσεις που αναφέρονται στις σχέσεις του ανθρώπου με τον Θεό και επαναλαμβάνονται συνεχώς μέσα στην ιστορία. Καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορικής του πορείας ο άνθρωπος επιχειρεί με τα ίδια ακριβώς μέσα, την απελευθέρωση από ηθικές δεσμεύσεις, τη βιολογική βελτίωση του είδους του και την εμπιστοσύνη στις δυνατότητες της τεχνολογίας, να πετύχει την απαλλαγή του από το κακό που τον καταδυναστεύει. Οι βιβλικές αφηγήσεις δείχνουν με τον πιο γλαφυρό τρόπο ότι κάθε φορά που ο άνθρωπος νομίζει ότι κάνει ένα βήμα προόδου απομακρυνόμενος από τον Θεό, αμέσως διαπιστώνει ότι βρίσκεται σε χειρότερη από την προηγούμενη κατάσταση. Η σωτηρία, κατά συνέπεια, που επαγγέλλεται ο Χριστός δεν συνίσταται στην απαλλαγή του ανθρώπου από κάποια υποτιθέμενη αρχέγονη ενοχή, αλλά στη δυνατότητα που παρέχεται στον άνθρωπο να αποκαταστήσει και να αναπτύξει τη σχέση του με τον Θεό, αποκτώντας έτσι ένα ασφαλές κριτήριο για την ορθή εκτίμηση της θέσης και του ρόλου του μέσα στον κόσμο, ώστε σε συνεργασία με τον Θεό να πετύχει την ανακαίνιση ολόκληρης της δημιουργίας».

Κωνσταντίνου, Μ. Πτώση και σωτηρία, σ. 4, 7.

2. Πτώση: προπατορικό αμάρτημα

Ο Θεός έδωσε στον Αδάμ ελεύθερη βούληση – τη

δύναμη να επιλέγει μεταξύ καλού και κακού – κι ήταν πλέον ζήτημα του Αδάμ να δεχτεί την κλήση που του προτάθηκε ή να την αρνηθεί. Την αρνήθηκε. Έτσι, αντί να συνεχίσει το μονοπάτι που του υπέδειξε ο Θεός, το εγκατέλειψε, δείχνοντας ανυπακοή στον Θεό. [...] Το αποτέλεσμα ήταν να εμφανιστεί μια νέα μορφή ύπαρξης πάνω στη γη, η αρρώστια και ο θάνατος. Οι άνθρωποι, έχοντας αποστραφεί τον Θεό που είναι αθανασία και ζωή, βρέθηκαν σε μια κατάσταση αντίθετη προς τη φύση τους. [...] Κάθε καινούρια ύπαρξη γεννιέται σ' έναν κόσμο όπου κυριαρχεί η αμαρτία, σ' έναν κόσμο όπου είναι εύκολο να κάνει κανείς το κακό και δύσκολο το καλό.

Ware, Κάλλιστος, επίσκοπος Διοκλείας (2001).
Η Ορθόδοξη Εκκλησία. Αθήνα: Ακρίτας, σ. 352-353.

3. Το Σχέδιο της Θείας Οικονομίας

Όπως λένε οι Πατέρες της Εκκλησίας, ο Δεσπότης του κόσμου είδε με φιλόανθρωπα μάτια τη διαφθορά του ανθρώπου και θέλησε να τον επαναφέρει από την πλάνη στην επίγνωση της αλήθειας. Να αποκαταστήσει την πεσμένη και διχασμένη από την αμαρτία φύση του ανθρώπου και να τη σώσει από τη φθορά και το θάνατο. Ο Θεός «οικονόμησε», δηλαδή σχεδίασε και πραγματοποίησε τη σωτηρία του ανθρώπου. Αυτό έγινε σταδιακά, όπως ακριβώς κάνει ο γιατρός, που με κατάλληλη

δίαιτα και φαρμακευτική αγωγή επαναφέρει έναν άρρωστο οργανισμό στην κατάσταση της υγείας. Το σχέδιο αυτό του Θεού λέγεται «θεία οικονομία». [...]

Το σχέδιο της θείας οικονομίας πέρασε από τρεις φάσεις. Για την πραγματοποίησή του απαραίτητη προϋπόθεση ήταν η ελεύθερη συνεργασία, η συγκατάθεση των ανθρώπων. Καλεί πρώτα ο Θεός τον Αβραάμ, που συνεργάζεται με το Θεό υποδειγματικά και μεταφέρει στο λαό τις υποσχέσεις του για σωτηρία. Το ίδιο κάνουν και οι άλλοι πατριάρχες της Π. Διαθήκης. Έπειτα ο Θεός ορίζει το Μωυσή αρχηγό των Ιουδαίων, που ζούσαν υπόδουλοι στην Αίγυπτο, και με θαυμαστό τρόπο τους οδηγεί στη γη της επαγγελίας. Εκεί, [...] με τους προφήτες, που ήταν το στόμα του Θεού και διερμηνείς του θελήματός του, προαναγγέλλει την αναμενόμενη σωτηρία. Είναι αυτή που έφερε ο Χριστός με τη σάρκωσή του. [...] Αυτή ήταν η πρώτη φάση.

Η ζωή του Κυρίου, τα θαύματα, η διδασκαλία, το Πάθος και η Ανάστασή του είναι η δεύτερη φάση του θείου σχεδίου. Ο Κύριος είναι σωτήρας [...] όλων των ανθρώπων (Λουκ. 3,6). Δεν ήρθε στη γη για να κρίνει, αλλά για να σώσει το χαμένο πρόβατο, δηλαδή τον αποστάτη άνθρωπο. Ζητά από μας πίστη, μετάνοια, καλά έργα, αγάπη, αφοσίωση στο Θεό. Να είμαστε άγρυπνοι, αγωνιστές, ετοιμοπόλεμοι στο κακό και στα πάθη μας.

Η τρίτη φάση της Θείας οικονομίας είναι η Εκκλησία που ίδρυσε ο Κύριος. Αυτή συνεχίζει το σωτήριο έργο

του. Σωζόμαστε μέσα στην Εκκλησία. Με τα μυστήριά της και μάλιστα με τη Θεία Ευχαριστία, παίρνουμε τον ίδιο το Χριστό, το Σώμα του και το Αίμα του. Προγευόμαστε τη Βασιλεία του Θεού, που έχει εγκαινιαστεί με την έλευση του Χριστού. Την πλήρη δόξα και μακαριότητα θα απολαύσουν οι πιστοί μετά την ανάσταση των νεκρών. Τότε θα ανακαινιστεί η κτίση και θα μεταμορφωθεί ο άνθρωπος.

Σχολικό βιβλίο Θρησκευτικών Α΄ Λυκείου, ΔΕ 7, σ. 34-35

4. Έργα τέχνης

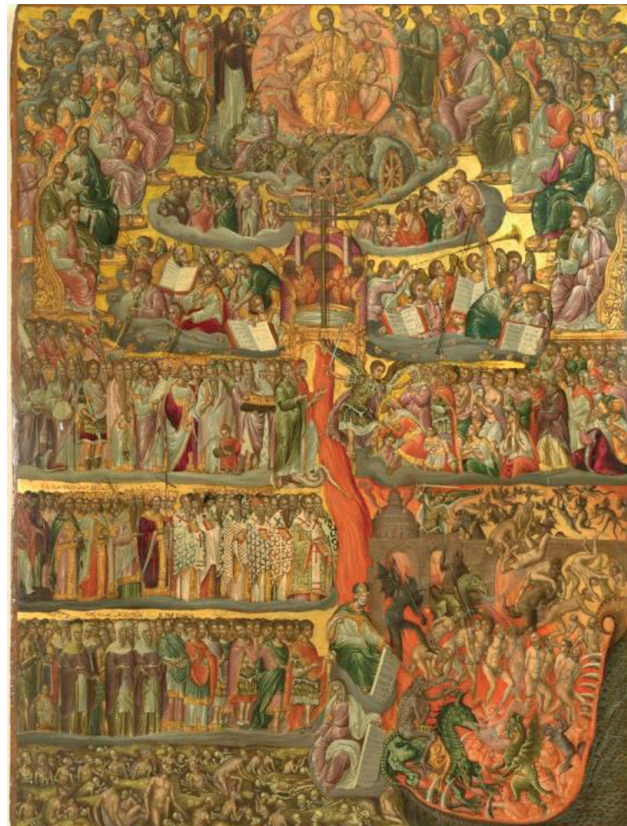
5. Viktor Vasnetson, Ημέρα της Κρίσεως, Ρωσία, 1904 μ.Χ.

**6. Viktor Vasnetson, Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ
(Ψαλμ. 32).**

**Διαφορετικές θεωρήσεις σωτηρίας στη χριστιανική
παράδοση και η σύνδεσή τους με τον Θεό.**

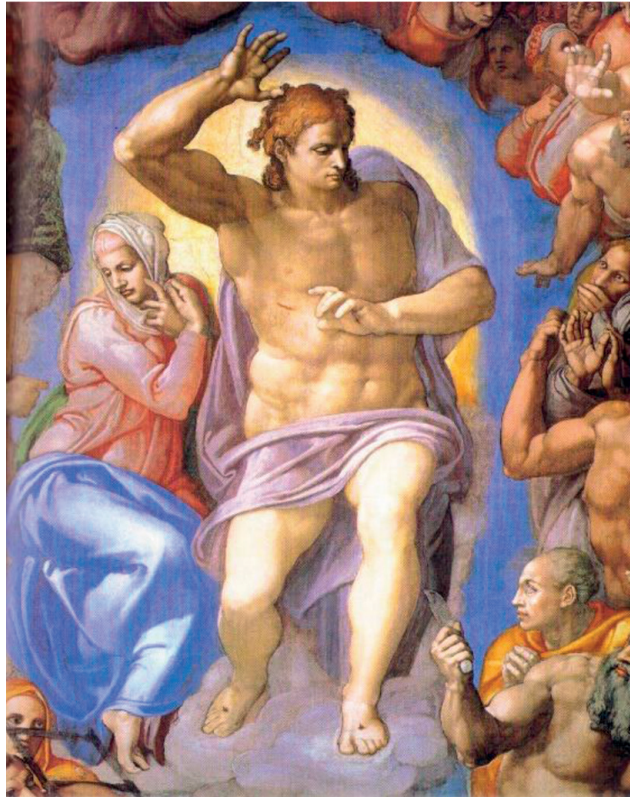
**7. Γεώργιος Κλόντζας, Η Δευτέρα Παρουσία
(τέλη 16ου αι.) (96x127εκ.)*.**

110 / 101 - 102

**8. Michelangelo, Il giudizio universale (Η Τελική Κρίση),
Cappella Sistina, Vaticano (16ος αι.)**

* Λίγα λόγια για το έργο του Γεώργιου Κλόντζα:

Γύρω από τον κατακόρυφο άξονα που δημιουργείται από τον πύρινο ποταμό, ο οποίος καταλήγει στην Κόλαση, οργανώνεται αυτή η παράσταση της Δευτέρας Παρουσίας, ένα από τα σημαντικότερα έργα του Κλόντζα. Επάνω και στο μέσο παριστάνεται ο Ιησούς Κριτής, πλαισιωμένος από τον Ιωάννη τον Πρόδρομο και την Παναγία, τους αποστόλους και πλήθος αγγέλων. Στα πόδια του βρίσκονται τα σύμβολα των ευαγγελιστών και νεκροί που αναμένουν την ώρα της Κρίσης. Πιο κάτω παριστάνονται η Ετοιμασία του θρόνου (το Ευαγγέλιο σε θρόνο βάσει του οποίου θα κριθούν οι άνθρωποι), οι δίκαιοι σε τρεις διαδοχικές σειρές και στο

κάτω μέρος η έγερση των νεκρών με τους σκελετούς που αναδύονται από τους τάφους. Δεξιά βρίσκεται ο αρχάγγελος Μιχαήλ που υψώνει το σπαθί, απειλώντας μία ομάδα ανθρώπων και το υπόλοιπο τμήμα καταλαμβάνεται από την Κόλαση με την κάμινο του πυρός, το αναγεννησιακό οικοδόμημα με τον τρούλο. Τέλος, κάτω στο μέσον της εικόνας, εικονίζονται οι προφήτες Δαβίδ και Ιεζεκιήλ με πλάκες, στις οποίες υπάρχουν επιγραφές που αναφέρονται στην Κόλαση.

Ψηφιοποιημένο Αρχείο του
Ελληνικού Ινστιτούτου Βενετίας.

Το κρεμμυδάκι

Μια φορά κι ένα καιρό, ζούσε μια κακιά γυναίκα, σωστή μέγαιρα. Πέθανε κι ούτε ένα καλό δεν είχε κάνει στη ζωή της. Την άρπαξαν το λοιπόν οι διαβόλοι και την πετάξανε στη φλογισμένη λίμνη. Τότε ο φύλακας-άγγελός της κάθισε και σκέφτηκε: "Πρέπει να θυμηθώ καμιά καλοσύνη της για να πάω να την πω στο Θεό". Θυμήθηκε, και μια και δυο πάει και λέει στο Θεό: "Αυτή, του λέει, έβγαλε ένα κρεμμυδάκι φρέσκο απ' το περιβόλι και το 'δωσε σε μια ζητιάνα". Κι ο Θεός απαντάει: "Πάρε λοιπόν το ίδιο εκείνο κρεμμυδάκι, και πήγαινε πάνω απ'

τη λίμνη. Βάστα το κρεμμυδάκι απ' τη μια άκρη κι ας πιαστεί αυτή απ' την άλλη. Τότε τράβα την. Αν τα καταφέρεις να την τραβήξεις απ' τη λίμνη, τότε ας πάει στον Παράδεισο. Όμως αν σπάσει το κρεμμυδάκι, θα πει πως καλά είναι εκεί που είναι". Έτρεξε ο άγγελος στη γυναίκα και της λέει: "Πιάσου γερά απ' το κρεμμυδάκι και 'γω θα σε τραβήξω". Κι άρχισε να την τραβάει προσεχτικά. Την είχε βγάλει ολάκερη σχεδόν απ' τη λίμνη, μα μόλις είδαν οι άλλοι αμαρτωλοί πως την τραβάνε έξω, γαντζώθηκαν όλοι πάνω της για να βγουν κι αυτοί μαζί της. Μα η γυναίκα ήταν κακιά, σωστή μέγαιρα, κι άρχισε να τους κλωτσάει: "Εμένα θέλουν να βγάλουν κι όχι εσάς. Δικό μου είναι το κρεμμυδάκι κι όχι δικό σας". Μόλις το 'πε αυτό, το κρεμμυδάκι έσπασε. Κι αυτή ξανάπεσε στη λίμνη και καίγεται εκεί πέρα ως τα σήμερα. Ο άγγελος έβαλε τα κλάματα κι έφυγε».

Ντοστογιέβσκι, Φ. (1990). Αδελφοί Καραμάζωφ.
Αθήνα: Γκοβόστη, τ. Β', σ. 301-302.

Η χρήση της έννοιας «σωτηρία» στην τρέχουσα επικαιρότητα και η θεολογική σημασιοδότησή της.

Τίτλοι άρθρων από ηλεκτρονικές εφημερίδες

1.

CONFESSOR GO | Τώρα και εφαρμογή στο κινητό για εξομολόγηση

Νιώθετε μια ξαφνική ακατάσχετη ανάγκη να εξομολογηθείτε τις αμαρτίες σας, αλλά επειδή δεν είσθε εξοικειωμένοι με τις μετάνοιες, δεν έχετε ιδέα που θα βρείτε παπά και μάλιστα κοντινό. Μην ανησυχείτε: μια νέα εφαρμογή στο κινητό σας μπορεί να σας ανοίξει τον δρόμο προς τη σωτηρία της ψυχής σας.

<http://imerazante.gr/2016/12/08/136866>

2.

ΑΕΛ - Βέροια

Βήμα σωτηρίας η γενναία ΑΕΛ

<http://www.matrix24.gr/2017/01/vima-sotirias-i-gennea-ael/#sthash.2zBS3zjE.dpuf>

3.

Γερμανός δημοσιογράφος: Μαύρη στιγμή για την Ευρώπη η «σωτηρία» της Ελλάδας

Newsroom, CNN Greece

<http://www.cnn.gr/money/story/43365/mayri-stigmi-gia-tin-eyropi-i-sotiria-tis-elladas-grafei-gnostos-germanos-dimosiografos>

**ΠΡΑ
ΚΤΟ
ΡΕΙΟ**

**ΑΘΗΝΑΙΚΟ - ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟ
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ ΕΙΔΗΣΕΩΝ**

Οικονομία

**Σωτηρία των τραπεζών και όχι των Ελλήνων, λέει
αυστριακός πρώην υπ. Οικονομικών**

<http://www.amna.gr/articlep/13980>

1. Εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» (ηλεκτρονική έκδοση), δημοσίευση 17.01.2009.

Το αεροπλάνο της US Airlines έχει μόλις προσυδατωθεί με ασφάλεια στον ποταμό Χάντσον της Νέας Υόρκης και οι επιβάτες του περιμένουν ανακουφισμένοι (αν και παγωμένοι) τα φεριμπότ να τους περισυλλέξουν. Στην ένθετη φωτογραφία, ο ηρωικός 57χρονος κυβερνήτης που έσωσε τους 154 επιβάτες (AP PHOTO/STEVEN DAY)

Πώς ο ήρωας πιλότος έσωσε 154 επιβάτες

Η επική προσυδάτωση του αεροπλάνου της US Airways στον ποταμό Χάντσον από τον Τσέσλι «Σάλι» Σαλενμπέργκερ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ Την επομένη του «θαύματος» στον ποταμό Χάντσον, ο πιλότος του αεροπλάνου που πραγματοποίησε την αναγκαστική προσυδάτωση στα παγωμένα νερά τιμάται σαν ήρωας από τους διασωθέντες επιβάτες, τις Αρχές και σύσσωμο τον αμερικανικό

Τύπο. Ο 57χρονος Τσέσλι «Σάλι» Σαλενμπέργκερ έσωσε τους 154 επιβαίνοντες και τον εαυτό του χάρη στην εμπειρία, την ψυχραιμία και τους επιδέξιους χειρισμούς του. [...]

Το ατύχημα συνέβη λίγα λεπτά μετά την απογείωση του αεροπλάνου [...] από το αεροδρόμιο Λα Γκουάρντια [...].

«Ξαφνικά έπεσε νεκρική σιγή. Οι άνθρωποι άρχισαν να προσεύχονται» είπε στο CNN ο Φρεντ Μπαρέτα, ένας από τους επιβάτες. «Τότε ακούστηκε η φωνή του πιλότου που μας είπε να προετοιμαστούμε για κάτι σίγουρα πολύ βίαιο», είπε ο Τζεφ Κολοντζάι, ο οποίος καθόταν στις πίσω σειρές του αεροπλάνου.

Στο πιλοτήριο ο Σάλι Σαλενμπέργκερ ενημερώνει τους ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας ότι το αεροπλάνο υπέστη «διπλό χτύπημα από πουλιά». Με σχεδόν άχρηστους τους δύο κινητήρες του και τους δείκτες των οργάνων μέτρησης να υποχωρούν, το πλήρωμα κοίταξε προς τα δυτικά, όπου μόλις που φαινόταν ένας μικρός αεροδιάδρομος. «Τι είναι αυτό το μικρό αεροδρόμιο;», ρώτησε ο συγκυβερνήτης. «Το Τετέρμπορο στο Νιου Τζέρσεϊ», απάντησε ο Πύργος Ελέγχου, δίνοντας οδηγίες στον πιλότο [...] να προσγειωθεί εκεί.

Εκείνες τις κρίσιμες στιγμές ο Σάλι πήρε τη μεγάλη απόφαση. Να επιστρέψει στο Λα Γκουάρντια; Ήταν πολύ μακριά. Να προσγειωθεί στο μικρό αεροδρόμιο του Τετέρμπορο; Οι πιθανότητες επιτυχίας φαίνονταν

ελάχιστες. Όπως είπαν οι ελεγκτές εναέριας κυκλοφορίας, για μερικά δευτερόλεπτα η επικοινωνία διακόπηκε εντελώς. Ήταν τότε που ο πιλότος «αντίκρισε» στο μυαλό του τον ποταμό σαν έναν... υδάτινο διάδρομο προσγείωσης!

Ξαφνικά, και παρά τις οδηγίες του Πύργου Ελέγχου, ο πιλότος είπε ότι θα πραγματοποιήσει προσυδάτωση στον Χάντσον. «Ετοιμαστείτε για απότομη πρόσκρουση!» φώναξε στους επιβάτες από τα μεγάφωνα.

Λίγο αργότερα, [...] το αεροπλάνο γλίστρησε στα γκρίζα νερά του Χάντσον, σχεδόν χωρίς να καταλάβουν οι επιβάτες τι ακριβώς είχε συμβεί. Στην αρχή νόμισαν ότι απλώς είχαν πέσει σε κενό αέρος.

[...] Μέσα σε λίγα λεπτά κατέφθασαν στο σημείο φερριμπότ, τα οποία περισυνέλεξαν όλους τους επιβάτες από τα παγωμένα νερά του ποταμού όπου η θερμοκρασία είχε πέσει στους -7 βαθμούς.

Το γεγονός ότι 155 ψυχές διασώθηκαν «πιστώνεται» σχεδόν εξ ολοκλήρου στον ηρωικό κυβερνήτη. Πρώην πιλότος της Πολεμικής Αεροπορίας επί 29 έτη, ο Σάλι Σαλενμπέργκερ έχει στο ενεργητικό του 40 χρόνια πτητικής εμπειρίας [...].

[...] Όπως απαιτεί η παράδοση, ο κυβερνήτης εγκατέλειψε τελευταίος το αεροσκάφος, αφού πρώτα διέσχισε όχι μία αλλά δύο φορές την καμπίνα των επιβατών. Γιατί; Για να βεβαιωθεί ότι δεν είχε μείνει κανένας πίσω.

2. Εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» (ηλεκτρονική έκδοση), δημοσίευση 11.9.2016.

Τα ΜΜΕ αποκάλεσαν το γεγονός «Θαύμα του ποταμού Χάντσον», όμως ο έμπειρος πιλότος επρόκειτο να κληθεί επανειλημμένα για να δικαιολογήσει την ενέργειά του ενώπιον του Συμβουλίου Ασφαλείας Εθνικών Μεταφορών (NTSB). Συνεπώς ο Σαλενμπέργκερ και ο συγκυβερνήτης του Τζεφ Σκάιλς [...] την ίδια ώρα που «μονομαχούσαν» με τους εφιάλτες αυτής της παραλίγο θανάσιμης εμπειρίας προσπαθούσαν να δικαιολογήσουν την πράξη τους που είχε ως αποτέλεσμα τη σωτηρία 155 ανθρώπων (από την προσυδάτωση δεν πέθανε κανένας και μόνο μία αεροσυνοδός τραυματίστηκε σχετικά σοβαρά στο πόδι).

Ζουμπουλάκης Γ., Όταν ο Κλιντ γνώρισε τον Σάλυ (11.9.2016)

3. Άρθρο στη «Μηχανή του χρόνου» (ηλεκτρονική έκδοση), 19.9.2016

Πώς έγινε η θρυλική προσυδάτωση του Airbus στον ποταμό Hudson της Νέας Υόρκης. Το αεροπλάνο είχε σφοδρή σύγκρουση με σμήνος από Καναδέζικες χήνες και έμεινε χωρίς κινητήρες. Ο πιλότος έγινε ήρωας και ο Κλιντ Ίστγουντ γύρισε ταινία

[...] Ο ποταμός Hudson ήταν η καλύτερη επιλογή για προσθαλάσσωση. Διαφορετικά, το σκάφος θα έπεφτε σε κατοικημένη περιοχή και το αποτέλεσμα θα ήταν ολέθριο.

[...] Ο Sully άλλαξε την πορεία του Airbus και το προσθαλάσσωσε στη μέση του ποταμού Hudson, ώστε να αποφύγει τυχόν σύγκρουση με οποιοδήποτε πλωτό μέσο.

Αυτό παράλληλα θα είχε και σαν αποτέλεσμα να υπάρχουν μεγαλύτερες πιθανότητες διάσωσης των επιβατών, αφού η πρόσβαση πλοίων θα ήταν πολύ ευκολότερη στο συγκεκριμένο σημείο[...].

Η επόμενη μέρα

[...] Το Μάιο του 2009, η εταιρεία US Airlines αποζημίωσε τους επιβαίνοντες για το ψυχολογικό σοκ που υπέστησαν και για τις χαμένες αποσκευές, δίνοντάς τους το ποσό των 5 χιλιάδων δολαρίων.

Φήμες λένε ότι δόθηκε και το ποσό των 10 χιλιάδων δολαρίων στον καθένα από την ασφαλιστική εταιρεία, ώστε να αποφευχθεί η μήνυση στις αμερικάνικες αερογραμμές [...].

«Μηχανή του χρόνου», 19.9.2016

Πηγές εικονιστικού υλικού

Θ.Ε. 1 ΑΝΘΡΩΠΟΣ / ΠΡΟΣΩΠΟ

2.1. ΠΙΣΤΗ

1. Lluís Borrassà, Saint Pierre marchant sur les eaux (Ο Άγιος Πέτρος περπατά πάνω στο νερό) (1411-1413).

2.2. ΛΑΤΡΕΙΑ

1. Οπαδοί ποδοσφαιρικής ομάδας, http://www.huffingtonpost.co.uk/2014/06/23/world-cup-2014-us-football-fans-maybe-the-most-fanatical-yet_n_5520940.html
2. Επίδειξη μόδας, <http://www.winnipegfreepress.com/multimedia/fp-slideshow/Winnipeg-Jets-hit-the-runway-for-charity-361161561.html>
3. Συναυλία, <http://hdimagelib.com/concert+fans?image=329552288>
4. Ζευγάρι, <http://www.wallpaperhd.pk/happy-relationship-of-love-couple-4k-wallpaper/>
5. Θεοφάνια, <http://www.newsbomb.gr/ellada/news/story/389302/theofaneia-ithi-kai-ethima-olis-tis-elladas>
6. Πιστοί ανατολικής θρησκείας, <http://www.newsbeast.gr/weekend/arthro/805627/oipoluplithesteres-thriskeies-tou-kosmou>

7. Αφρικανικά θρησκευάματα, <http://www.newsbeast.gr/weekend/arthro/805627/oipoluplithesteres-thriskeies-tou-kosμου>
8. Μουσουλμάνοι πιστοί, <http://curbanums.weebly.com/islam-grapes.html>
9. Βουδιστές μοναχοί, <http://www.newsbeast.gr/weekend/arthro/805627/oi-poluplithesteres-thriskeies-tou-kosμου>
10. Ιουδαϊσμός, <http://www.newsbeast.gr/weekend/arthro/805627/oi-poluplithesteres-thriskeies-tou-kosμου>

2.3. ΠΡΟΣΕΥΧΗ

1. Κομποσχοίνι, http://iera-moni-timiou-prodromou-nikisianis.blogspot.gr/2014/12/blogpost_21.html

2.4. ΓΙΟΡΤΗ

1. Εκκλησία, http://asma-asmaton.blogspot.gr/2011_08_01_archive.html
2. Λιτανεία της εικόνας της Παναγίας στην Τήνο, <https://christianvivliografia.wordpress.com/tag/%CE%BC%CE%B5%CE%B3%CE%B1%CE%BB%CF%8C%CF%87%CE%B1%CF%81%CE%B7-%CF%84%E1%BF%86%CF%82-%CF%84%CE%AE%CE%BD%CE%BF%CF%85/>

3. Το πανηγύρι του Αγίου Χαραλάμπους στα Σφακιά, <https://simadiatouaigaiou.wordpress.com/2011/02/11/%CF%84%CE%BF-%CF%80%CE%B1%CE%BD%CE%B7%CE%B3%CF%8D%CF%81%CE%B9-%CF%84%CE%BF%CF%85-%CE%B1%CE%B3%CE%AF%CE%BF%CF%85-%CF%87%CE%B1%CF%81%CE%B1%CE%BB%CE%AC%CE%BC%CF%80%CE%BF%CF%85%CF%82-%CF%83%CF%84%CE%B1/>
4. Δημοτικοί χοροί, <http://www.news.gr/ellada/koinonia/article-wide/216276/pasha-2015-anastash-se-nekrotafia-alogodromies-k.html>
5. Πανηγύρι σε νησί, <https://simadiatouaigaiou.wordpress.com/2011/06/10/%CF%80%CE%B1%CE%BD%CE%B7%CE%B3%CF%8D%CF%81%CE%B9%CE%B1-%CF%83%CF%84%CE%BF-%CE%B1%CE%B9%CE%B3%CE%B1%CE%AF%CE%BF/>
6. Πανηγύρι στην Κέρκυρα, <http://www.planetnews.gr/wp-content/uploads/2015/08/19.jpg?x20989>

2.5. ΣΩΤΗΡΙΑ

1. Ευγένιος Ντελακρουά (1830), Η Ελευθερία οδηγεί το Λαό.
2. Έντβαρτ Μουνκ (1893), Η κραυγή.
3. Διασώστης, <https://www.linkedin.com/pulse/post-election-dopamine-rewards-anger-altruism-dc-mcguire-mcguire>

4. Ομάδα διάσωσης, <http://www.i-eidisi.com/2015/11/08/ftina-tin-glitose-o-30chronos-pou-kataplakothike-apo-beton-tichi-antistirixis-sti-lemeso/>
5. Viktor Vasnetsov (1904). Ημέρα της Κρίσεως, Ρωσία.
6. Viktor Vasnetsov, Άγαλλιάσθε δίκαιοι, ἐν Κυρίῳ· (Ψαλμ. 32).
7. Γεώργιος Κλόντζας (τέλη 16ου αι.), Η Δευτέρα Παρουσία (λεπτομέρεια).
8. Michelangelo (16ος αι.), Il giudizio universale (Η Τελική Κρίση), Cappella Sistina, Vaticano

Πηγές κειμένων στο διαδίκτυο

- σελ. 115 / 103
1. «CONFESSOR GO», <http://imerazante.gr/2016/12/08/136866>
 2. «ΑΕΛ – Βέροια», <http://www.matrix24.gr/2017/01/vima-sotirias-i-gennea-ael/#sthash.2zBS3zjE.dpuf>
- σελ. 116 / 104
1. «Γερμανός δημοσιογράφος: Μαύρη στιγμή για την Ευρώπη η «σωτηρία» της Ελλάδας», <http://www.cnn.gr/money/story/43365/mayri-stigmi-gia-tin-eyropi-i-sotiria-tis-elladas-grafei-gnostos-germanos-dimosiografos>
 2. «Σωτηρία των τραπεζών και όχι των Ελλήνων, λέει αυστριακός πρώην υπ. Οικονομικών», <http://www.amna.gr/articlep/13980>

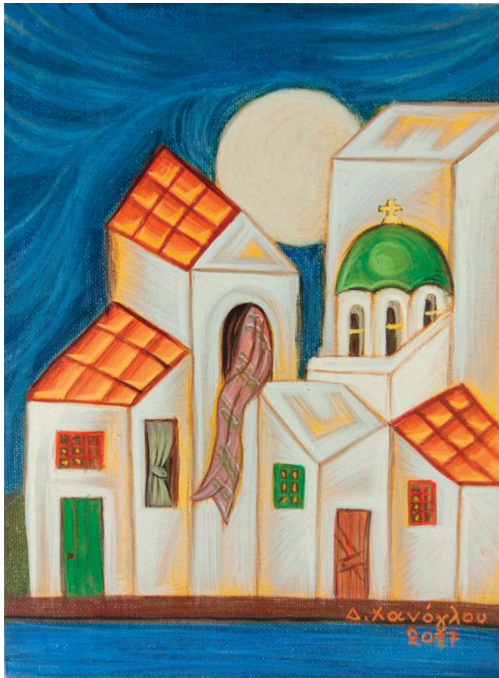
Έργα της **Αθηνάς Βουζαξάκη** κοσμούν τις σελίδες:
20 / 67, 61 / 82, 95 / 96

Έργα της **Δέσποινας Χανόγλου** κοσμούν τις σελίδες:
42 / 75, 74 / 88

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ 2ου τόμου

Θεματική ενότητα 2 ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΤΑ

2.1. Πίστη.....	6
2.2. Λατρεία	26
2.3. Προσευχή.....	49
2.4. Γιορτή	67
2.5. Σωτηρία	90

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Έρευνας και Θρησκευμάτων / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.